

RØDE ★ GARDE

Nr. 3-1971

Organ for SUF(m-l)

pris kr.1.50

DYRTIDSKAMPEN SKJERPES

Fredag 26. mars satte skoleelever og studenter seg ned i Stortingets vestibyle. Grunnen var for det første at de flere ganger hadde bedt regjeringa om svar på at de normerte prøvene ikke skal starte i slutten av april. For det andre at studenter på Sogn og Kringsjø ikke

skulle kastet ut fordi de er i husleiestreik eller har gjeld fra 1970.

Regjeringa gadd ikke svare, derfor gikk studentene og skoleelevene inn i Stortinget for å sitte der til det kom en ansvarlig politiker som kunne svare på de

kravene de hadde stilt første gang 12. mars.

Ingen politiker ville komme, i stedet for kom politiet som gikk til angrep på demonstrantene med langkøller.

Se side 11.

RØD ARBEIDERFRONT 1. MAI

Om „RØDE GARDE”

I løpet av et halvt år er opplaget for Røde Garde mer enn fordoblet. Dette nummeret sendes ut i et opplag på 15 000, Kina-nummeret trykkes også i 15 000 eksemplarer. Framgangen skyldes det gode salgsarbeidet som er blitt gjort på skoler, på universiteter og på moene. Tidligere har RG blitt behandlet som et eksklusivt organ beregnet på dem som er marxist-leninister eller sympatisører med marxismen-leninismen, nå er RG på mange steder blitt et blad som spres til store deler av massene. Framgangen skyldes også at RG er blitt et bedre organ for ungdommen som ønsker å gjøre noe for det arbeidende folket. Det viser rapporter og brev som vi har fått til redaksjonen.

Men selv om det har vært framgang de siste numrene, er det fortsatt svakheter

både når det gjelder salg og innhold. På noen steder monopoliserer marxist-leninistene salget. Det er imidlertid klart at mange andre kan delta i salget og spre bladet til sine kamerater. Det har vist seg at det mange ganger er et kunstig skille mellom salget av Klassekampen og Røde Garde. Ta med RG på KK-salget og omvendt. Klassekampen er en avis for hele den marxist-leninistiske bevegelsen, Røde Garde er et blad som er skrevet spesielt for ungdommen. De to organene utfyller hverandre.

Når det gjelder innholdet, har vi gjort framskritt med soldatstoffet og skolestoffet fra gymnas og ungdomsskole. Selv om vi har med en artikkel fra Rana yrkesskole i dette nummeret, har vi ikke vært flinke nok til å ta opp yrkesskoleelevenes problemer og den strategien

som må ligge til grunn for deres kamp. Dessuten må vi i framtida utvikle studentstoffet. Vi oppfordrer særlig yrkesskoleelever og studenter til å bidra med innlegg som kan gjøre bladet bedre.

Dette nummeret har som målsetting å videreutvikle den anti-kapitalistiske og anti-imperialistiske kampen som foregår blant ungdommen. Vi vil gi SUF(m-l)s vurdering av det som foregår. Vi ser kampen i et perspektiv som peker framover mot sosialismen. I dette nummeret er brennpunktet 1. mai. Redaksjonen oppfordrer folk til å bruke nummeret til mobilisering 1. mai. Diskuter hovedparolene for 1. mai-demonstrasjonen med utgangspunkt i det vi skriver i RG. Og la det ikke bare bli med diskusjonen: Gå i tog 1. mai! Delta på Rød Frontarrangementene!

studier av RØDE GARDE

1. Diskuter hovedparolene for 1. mai. Er dette de riktige parolene å stille for en bred mobilisering av det arbeidende folket?
2. Diskuter de underparolene som angår dere mest. Er disse underparolene dekkende eller bør det utformes lokale paroler?
3. Er det riktig å kalle den sosialdemokratiske ledelsen for forrædere mot det arbeidende folket?
4. Diskuter eksempler der politi og rettsvesenet er brukt mot det arbeidende folket. Hvordan skal det arbeidende folket forsvare seg mot politi og rettsvesen?

BREV & KRITIKK

STALINHETS I RADIOEN

Jeg vil gjøre redaksjonen i Røde Garde oppmerksom på en form for hets mot marxismen-leninismen, som jeg ennå ikke har sett kommentert i m-l-pressa. Det gjelder to programserier som har gått i radioen i det siste. Den ene heter »Russland under hammer og sigd», den andre »En reise til Stalins fødested».

Det første er i formen lagt opp som et saklig historieprogram. Her blir det ene veid mot det andre; sannheten skal fram, tydeligvis. Som f. eks. i det programmet da Moskva-prosessene ble tatt opp. Det ble brukt mange ord på å forklare hvor vanskelig det var å finne kilder som man kunne stole på, den sa det, og den sa det, det var så vanskelig for oss som så gjerne ville framstille sakene slik de egentlig var, fikk vi vite tidlig i programmet. Og så, da dette svada-gulpet var over, fikk vi i det mest sjølsagte tonefallet vite at Stalin av terroristen som i sitt umettelige maktbegjær skaffet

konkurrentene sine av veien ved hjelp av Moskva-prosessene. Det hele dreide seg om en maktkamp på toppplanet i partiet. Her var det ingen tegn til kilde-tvil, her var det ikke plass til noen forbehold. Stalin var en djevul, ferdig med det.

Det andre programmet handler om NRK-reporteren Tor Strand som drar til Georgia, og treffer bønder som er så dumme og enfoldige at de tror at Stalin gjorde noe godt for dem, og danser til Stalins ære. Konklusjon: Massene er dumme.

Jeg tror at disse programmene ikke kommer tilfeldig. De blir satt opp i radioprogrammet nettopp i en tid da spørsmålet om kampmidler og -metoder for folkets kamp er mer aktuelt enn på lenge. Nettopp da er det viktig for borgerskapet å sverte kommunistenes ledere, og da griper de til hets mot Stalin, som jeg mener var en stor kommunistisk leder.

M-Ler på Nordvestlandet.

HISTORIEFORFALSKNING.

Sender dere et eksempel på borgerlig historiefortolkning og forfalskning. Sitatet er fra side 241 i »Europas historie fra Homer til Napoleon». Den brukes som lærebok på gymnaset. Først er det sitert fra Machiavellis »Il principe» (Fyrsten) der det bl. a. heter:

»Hvor prisverdig det er at en fyrste holder ord og går fra det med ærlighet og uten hat, er klart for alle. Likevel viser erfaring i våre dager at fyrster som har aktet på gitt ord, og som har forstått å narre mennesker, har

utrettet store ting, og til slutt overvunnet dem som har støttet seg på tro og lover —»

»Å overholde religionenes forskrifter er grunnlaget for republikkens storhet, og forsømmer en dem, kan det bli grunn til deres forfall: for der gudsfrykt mangler, må et fyrstedømme enten gå til grunne eller holdes oppe ved terror. Herskere i en republikk eller fyrstedømme må overholde religionenes forskrifter. Gjør de det, vil det være lett for dem å holde deres stat religiøs og følgelig kraftig og samlet.»

Og læreboka kommenterer:

»Slike grunnsetninger hadde vel mange politikere handlet etter, ja også innen kirken, men de hadde ikke vedkjent det så klart og kynisk. Siden har diktatorer helt til Lenin, Stalin, Mussolini og Hitler tatt Machiavelli til mønster.»

M-l-hilsen
Skoleelev, Tromsø.

EIKELI-ARTIKKELEN.

Artikkelen om demonstrasjonen på Eikeli i forrige nr. var ensidig i behandlingen av NGS sin rolle. Den behandlet bare den negative sida ved NGS i aksjonen, at NGS-folka var pampete og forsøkte å gjøre demonstrasjonen til en støtte til NGS. Men vi glemte det positive, nemlig at NGS-folka klart tok avstand fra normerte prøver og oppriktig ønsket å delta i aksjon på grunnplanet.

Redaksjonen.

DIKT AV MAO TSETUNG

I Røde Garde nr. 1 1971 presenteres to dikt av Mao Tsetung i Tor Obrestads og Kjell Heggelunds gjendiktning. Avisen antar det er første gang Maos dikt er oversatt til norsk. Dette er ikke riktig.

Jeg kjenner i det minste to dikt i Eilif Armands oversettelse, nemlig »Kunlun» og Changsha». Disse ble trykket i Dagbladet henholdsvis 20. mai og 5. august 1967.

»Kunlun» ble skrevet i 1935. Det er navnet på et stort, snøkledd fjell som har gitt tittel til diktet. Dersom deler av dette fjellet (som tydelig er et bilde på Maos lære) ble spredd

over hele verden, skulle den store fred herske, sier det.

«Changsha» er som kjent navnet på Maos fødeby. I diktet minnes han sin studietid i denne byen, og den idealistiske holdning han og hans studiekamerater hadde. Begge diktene bærer preg av Maos sterke naturfølelse.

V.K.

SJØLKRIKK:

Sitatet som vi sendte inn fra Sandaker-avisa »Oppsving», var slik det sto uforståelig og uten sammenheng. Slikt slurv må ikke forekomme, verken i RG eller på annen måte. Da går studier, møter etc. ad undas, og hele den progressive bevegelsen svekkes.

Sandakerelever.

FRA SELFORS AUL: LEVE MAO TSETUNGS TENKNING

Røde Garde har mottatt denne presse-meldinga fra Selfors AUL. Uttalelsen ble vedtatt mot 1 stemme:

Selfors AUL har på medlemsmøte mandag 15. mars diskutert landsmøtet i AUF 26.-28. februar. Vi vil i den forbindelse uttale følgende:

Våre landsmøtorepresentanter la på landsmøtet fram en rekke forslag som var i tråd med vårt bevisste arbeid for å gjøre AUF til en revolusjonær arbeiderorganisasjon. (For-slagene dreide seg bl. a. om støtte til arbeidernes kamp mot forverra kår, støtte til skoleelevenes og studentenes kamper og forslag om studier på marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning.) Disse forslagene ble avvist av landsmøtet, og i og med de ved-takene som ble fatta er det klart at AUF har befesta si reformistiske linje.

Vi vil videre peke på de triks som AUF-ledelsen har brukt i sine forsøk på å knekke de revolusjonære innafor AUF. På Helgeland d-lags årsmøte i februar brukte ledelsen formelle triks for å utelukke 2 lag, nemlig Nesna og Grubhei, som står på et revolusjonært grunnlag. Disse to laga og en representant fra Kristiansund AUL fikk ikke en gang legge fram sine synspunkter for landsmøtet før avgjørelsen om å nekte dem representasjonsrett der ble avgjort. I Kristiansund har 60 medlemmer meldt seg ut av AUF. Det er ut fra erkjennelsen av at AUF er et ubrukbart redskap i kampen for et sosialistisk samfunn. Vi er enige i dette standpunktet og legger derfor ned vårt arbeid og melder oss ut av Selfors AUL. Vi vil på denne måten frigjøre kreftene for å kunne drive skikkelig revolusjonært arbeid på andre måter. Derfor oppfordrer vi kamerater rundt om i landets AUF-lag til å følge oss og bryte med organisasjonen.

LENGE LEVE MARXISMEN-LENINISMEN-MAO TSETUNGS TENKNING!

FRAM FOR DET MARXIST-LENINISTISKE ARBEIDERPARTI I NORGE!

Innlegg til bladet, kritikk o. l. sendes til: Røde Garde, Fyrstikkallen 19, Oslo 6. Redaktør og ansvarlig utgiver: Arne Bråten.

RØD ARBEIDERFRONT 1. MAI

I den siste tida har vi sett hvordan politi og rettsvesen brukes mot ungdom som aksjonerer og demonstrerer. Rettsapparatet ble mobilisert kraftig mot soldatene som streiket i Åsegarden, fem tillitsmenn ble plukket ut og fikk en betinget dom med prøvetid på to år. Under en fredelig demonstrasjon i Stortinget gikk politiet til angrep uten varsel. Køllene ble brukt mot nakke og skritt. Folk ble dradd ut etter håret. Flere måtte på legevakta, flere ble arrestert.

Hva er hensikten med å bruke rettsvesenet og politiet på denne måten? Hensikten er å skremme folk fra fortsatte demonstrasjoner og aksjoner. Etter Åsegarden-saka er det mange som håper at soldatene skal bringes til taushet. De håper at soldatene skal benytte seg av »lovlige kanaler», dvs. den tillitsmannsordninga som er brutt fullstendig sammen.

Også i Stortinget var hensikten å skremme. Makthaverne håper at folk vil slutte å gå i tog mot rasjonalisering og boligdyrtid mens den aktive motstanden overlates til »en gruppe yrkesdemonstranter» som etter en tid vil kunne avkrefte ved nye brutale overfall.

Politiet og rettsvesenet er redskaper for eierne av monopolkapitalen, den herskende klassen i Norge. Når monopolkapitalistene tar disse redskapene i bruk, betyr det at de føler seg truet. Og grunnen til det er at motstanden har vokst i det arbeidende folket i den senere tida. Det som skjer på moene er en opplagt trusel mot monopolkapitalistene, tenk om de i framtida ikke skal kunne benytte seg av lydige soldater. Aksjonene mot lønnsoppgjøret, mot momsens, mot prisstigning, mot rasjonalisering der arbeiderklassen har gått i spissen, har rammet monopolkapitalistene i hovednerven. Og akkurat nå frykter herskerklassen aller mest den brede motstanden mot EEC. Aksjoner som retter seg mot de EEC-forberedende tiltakene med utgangspunkt i folks levevilkår er de mest farlige. Demonstrasjonen i Stortinget som markerte

enhet mellom skoleelever og studenter mot boligdyrtid og rasjonalisering og som samtidig sto i naturlig forbindelse med kampen mot EEC, var en farlig aksjon. Politikøllene kom fram.

Skal vi la oss kue av politi og rettsvesen? Det ville være oppgivelse og feighet. Historia har lært oss at vi ikke kan oppnå seire mot herskerklassen uten at vi er villig til å ta brutaliteten og terroren fra kapitalistene med i beregningen. Men historia har også lært oss en veg ut av de herskendes jerngrep: Stadig bredere og bedre organisert kamp fra det arbeidende folket. De første arbeideropprør ble møtt med politi, hær og rettsvesen. Det skjedde i Norge overfor Thrane-bevegelsen, det skjedde i Paris for 100 år siden da Paris-kommunen ble opprettet og det skjedde på de første demonstrasjonene 1. mai i slutten av hundreåret. Men er det noen som tviler på det arbeidende folkets framgang det siste hundreåret? I Sovjet ble det revolusjon i 1917. Kina har ført revolusjonens ideer videre. I et land med 700 millioner mennesker er sosialismen innført og kapitalismen avskaffet.

Skal vi ha framgang i kampen her i landet, må vi innse at vi ikke har å gjøre med noen lettvinnt veg til seier. Men hva betyr rettsapparatet når soldatene organiserer seg illegalt og utvikler aksjonsenheten? Og politiet vil ikke ha mye å stille opp når demonstrasjonene mot EEC vokser i antall og intensiveres i hardhet. Vi kan i framtida oppleve at politifolk slutter seg til oss!

Demonstrasjonen 1. mai er et viktig skritt framover i organisering og mobilisering av det arbeidende folket mot herskerklassen. 1. mai er arbeiderklassens internasjonale kampdag. Skal vi finne oss i forverring av levevilkår, skal vi finne oss i EEC-tiltakene, skal vi finne oss i de metodene som monopolkapitalistene benytter mot det arbeidende folket? Det er det saken gjelder 1. mai. Rettsvesen og brutalitet skal aldri stanse det arbeidende folket. Kampen skal føres til seier!

Rød Front 1. mai!

FRA KLASSEKAMPEN I NORGE

En revolusjonær fane fra 1. mai i Kirkenes rundt århundreskifte: ▲

»Leve revolutionen.

Tro ikke at friheten vindes ved at kompromiteres med vore fortrykkere, nei disse er vore fiender og skal bekjempes.

Vort løsen skal være:

Samling under den revolutionære socialismens fane. Under denne skal vi slå samfundkrokane i stykker. Under denne fane skal vi erobre friheten.»

Helt siden 1. mai ble oppretta som arbeiderklassens kampdag, var det arbeidernes viktigste kampfoppgave å få innført 8-timers-dagen. Bildet her er fra Vestfossen 1913, og parolene er: »8 timers arbeid, 8 timers søvn, 8 timers hvile.» ▶

▲ I 1927 var det 25 000 med i 1. mai toget i Oslo. Det var harde streiker igang, og en lockout som rammet 15 000 arbeidere hadde vart i 11 uker. Arbeidsgiverne krevde at lønningene skulle s e n k e s med 25–50 %, og stortinget fulgte opp med å vedta en midlertidig voldgiftslov med tilbakevirkende kraft. Denne loven skulle beskytte streikbryterne, samtidig som den skulle fastsette lønningene.

Etter krigen var det gode år for kapital-eierne. LO gikk i spissen for å rasjonalisere bedriftene. Dette bildet er fra 1950 i Oslo (Se artikkel om LO-AP-ledelsens svik etter krigen på side 8.)

1. MAI, DEN REVOLUSJONÆRE OG DEN SOSIALDEMOKRATISKE LINJA

Fra 1860-åra og framover kjempet de amerikanske arbeiderne en hard kamp for å få innført 8-timers dagen. I 1889 ble det besluttet at 1. mai neste år skulle arbeiderne gå til generalstreik for å tvinge gjennom 8-timers dagen. Samme året besluttet den 2. Internasjonales første kongress i Paris at 1. mai skulle bli arbeiderklassens internasjonale demonstrasjonsdag mot kapitalens undertrykking av det arbeidende folket.

Disse vedtakene fikk borgerskapet i alle industrialiserte land til å skjelve av skrekk, og de rustet seg til å møte revolusjonstruselen som de kalte det. 1. mai 1890 var det beleiringstilstand i en rekke av Europas hovedsteder. Demonstrasjoner var forbudt, men ble holdt likevel. I Frankrike ble demonstrerende møtt av militære. Flere steder, bl. a. i Wien, ble mange drept i sammenstøtene med politi og militære.

Etterhvert fikk reformistiske elementer innafør arbeiderbevegelsen flere steder vridd 1. mai-demonstrasjonene over til å bli »verdige» tog som var ufarlige for borgerskapet, og som mistet det meste av sin anti-kapitalistiske og sosialistiske kamp-karakter.

Men sosialdemokratene har aldri fått dominere dagen fullstendig i Norge. I noen perioder har 1. mai vært en kampdag der revolusjonære arbeidere har gått til harde angrep nettopp på classesamarbeidet. Etter 1. verdenskrig var det en slik periode i forbindelse med den dyrtida som satte inn som følge av den svære jobbingen med aksjer samtidig som folk fikk mindre å kjøpe for. I begynnelsen av 20-årene kunne monopolkapitalistene med rette frykte en revolusjonær maktovertagelse. I 30-årene da arbeidsløsheten var så høy som den aldri før hadde vært, og da borgerregjeringa gikk til angrep mot arbeidere med hærstyrker, blusset den revolusjonære kampviljen også opp mange steder. I vår historiske epoke har den revolusjonære bevegelse på nytt stor framgang. Og mange forstår at det er nødvendig å føre en anti-kapitalistisk kamp. I fjor ble det avholdt en rekke vellykka Rød Front-arrangementer som rettet parolene mot monopolkapital og classesamarbeid.

I Norge ser vi at utviklinga av 1. mai-demonstrasjonene også har blitt prega av classesamarbeid. Demonstrasjonstogenes paroler blir mindre og mindre farlige for borgerskapet og kapitalen. I 1950-åra var »Nye gode år» i skuddet, nå i 60-70 åra er det demokrati i hverdagen og nærdemokrati som blir tatt opp. Men så lenge en ikke går til angrep på de krefter

som hindrer at slike paroler kan bli virkelighet, blir det bare en lek med ord. Det virkelige demokrati kan bare eksistere der kapitalens herredømme er knust og folket sjøl har makta, slik som i Albania og i Folkets Kina. Demokrati på arbeidsplassen under kapitalismen vil bare si at arbeiderne skal få lov til å være med på å bestemme hvordan utbyttinga skal foregå. Slik som det er nå, blir arbeiderklassens kampvilje bare innretta på økonomiske problemer og trivselsproblemer. Classesamarbeid har lenge vært LO-AP-ledelsens linje, noe deres 1. mai-demonstrasjoner tydelig viser, deres praksis ellers også.

1. mai 1971 skal ikke bli prega av classesamarbeidslinja. Borgerskapet og kapitalen vil juble når de ser LO-AP-pampenes Brussel-tog. 1. mai i år skal bli årprega av folkets motstand mot monopolkapitalens og dens lakeiers EEC-bestrebelsler. Den norske arbeiderklasse har flere ganger tidligere reist seg for å slå tilbake kapitalens forverringsframstøt. Nå er tida inne til å samle troppene og organisere seg til kamp mot EEC.

REIS EN ANTI-KAPITALISTISK RØD ARBEIDERFRONT MOT EEC OG DYRTID 1. MAI!

OPPFORDRING

1. mai har i hundre år vært det arbeidende folkets kampdag. Oppsvinget i klassampen i den siste tida viser klart at 1. mai i år vil bli et kraftig uttrykk for folkets kamp mot økt utbytting og sosial undertrykking.

I fjor ble det mobilisert til omlag 30 Rød Arbeiderfront-arrangementer rundt om i landet. I år, når truselen mot folkets arbeids- og levestandard er skjerpet og de undertrykte folkenes kamp er i ferd med å tvinge imperialismen tilbake, må mobiliseringa til 1. mai bli enda mer omfattende og slagkraftig!

På grunnlag av disse parolene må det i år dannes en kraftig aksjonsenhet:

MOT EEC OG DYRTID

MOT MONOPOLKAPITALEN

MOT USA-IMPERIALISMEN OG ALLE DENS LAKEIER

MOT KLASSESAMARBEID

(Se for øvrig punktprogrammet som er sendt ut over hele landet, og som er trykket i »Røde Garde».) (Red anm.)

Når kampen føres mot monopolkapitalen og imperialismen er det klart at ingen seier kan vinnes uten at brede lag av folket står sammen. På samme måte er det med 1. mai. Alle som enten støtter alle parolene og hele programmet eller enkelte paroler og deler av programmet, må være med i 1. mai-arbeidet i år. Å støtte alle parolene er en svært god ting. Å støtte en enkelt parole (for eksempel »Mot USA-imperialismen og alle dens lakeier») er sjølsagt også en utmerket ting, for dette legger grunnlaget for en sterkere aksjonsenhet.

Derfor må alle progressive og revolusjonære gå sammen om å danne lokale 1. maikomiteer. På skolen, i klassen, på arbeidsplassen, i avdelingen, i boliglaget, i sportsklubben, fritidsklubben osv. finnes det nettopp slike folk. Det finnes helt sikkert flere enn mange tror. Så, ta et initiativ! Samle alle sammen, dann 1. maikomiteen!

Om dere har mulighet for det, lag egen lokal løpeseddel. Lag stands, veggaviser, arranger åpne møter! Er mobiliseringa dristig nok, finnes det grunnlag for et 1. maitog også der hvor det ikke var i fjor. Lag sjølstendige paroler ut fra de lokale forholdene og krava som dere har! Innenfor parolene og programmet finnes det rom for masser av sjølstendig initiativ. Vær dristige! For hvorfor skulle vi ikke være det, når fienden truer det store flertall av folket, og når erfaringene viser at det nytter å kjempe?! Fram for Rød Arbeiderfront 1. mai!!

Komiteen for Rød Arbeiderfront 1. mai.

RAMMEPROGRAM FOR AKSJONSENHET

1. MAI

Faglige og politiske tillitsmenn har sendt ut punktprogrammet nedenfor. Det vil utgjøre rammeprogrammet for Rød Arbeiderfront 1. mai 1971.

Lokale komiteer kan anvende punktprogrammet som grunnlag for utarbeiding av lokale paroler og program 1. mai. Punktene i programmet er ikke absolutte, men beregnet nettopp på utdyping og tillemping til lokale behov. Det er sjølsagt mulig bare å ta utgangspunkt i deler av punktprogrammet.

KAMP MOT EEC OG DYRTID

1) Kjøp mot EEC-medlemskap, dyrtida og alle andre framstøt mot det norske folkets kår. Arbeidsfolks besluttomme kamp mot prisstigning og skjerpet utbytting er avgjørende for seier i kampen mot EEC. Ta eksempel av Polens arbeidere.

Avbryt forhandlingene i Brussel nå! For virkelig nasjonal sjølstendighet. Bekjemp den internasjonale monopolkapitalens, USA's og Vest-Tysklands imperialistiske framstøt mot Norge.

Slå tilbake kapitalieernes og statens EEC-forberedelser! Støtt organiseringa av arbeidsfolks kamp! Fram for handlekraftige arbeiderkomiteer mot EEC og dyrtid – styrk all EEC-motstand.

2) Bekjemp tvangslovene i arbeidslivet – fram for uinnskrenket streikerett. Knus lønnsstoppløven. Det nytter å streike – bare kamp gir seier. Full støtte til streikebevegelsen. Forsvar streikestøttekomiteene mot borgerskapets angrep. Organiser den politiske og økonomiske kampen på arbeidsplassene. Gjør fagforeningene til et våpen i arbeidernes hender. Avslør og bekjemp LO-pampenes klassesamarbeid.

3) Felles kamp mot felles fiende – arbeidere, funksjonærer, småbrukere, fiskere, elever og studenter har felles interesser i kampen mot monopolkapitalen. Full kompensasjon for prisstigningen og økt produksjon. Vekk med moms på folkets forbruk – økt skatt på profitter og luksus. Organiser kampen mot husleieøkninger og høyere bankrenter.

Nei til tidsstudier og rasjonalisering og »nye lønssystemer» og for bedre forhold på farlige og usunne arbeidsplasser. Nei

til diskriminering av kvinner i arbeidslivet – likt arbeid, lik lønn. Til kamp mot diskriminering av fremmedarbeiderne – for skikkelig betaling til fremmedarbeiderne slik at kapitaleierne ikke kan bruke dem til å presse ned lønningene.

4) Støtt utkantbefolkningens rettferdige kamp mot strukturrasjonalisering. Nei til statens og monopolkapitalens reaksjonære avfolkningspolitikk. Avslør og bekjemp de folkefiendtlige »landsdelsplanene». Kjøp mot monopolkapitalens framstøt i jordbruk, fiske og småhandel.

5) Kjøp mot kapitalistenes forgiftning av våre omgivelser – både innafør og utafør fabrikkportene! Nei til utplyndring og ødeleggelse av naturressursene. Støtt folkets krav om et levelig miljø mot kapitalens profittbehov.

6) Støtt skoleelevenes og lærernes kamp mot nye karaktersystemer og hardere arbeidspress. Boikott normerte prøver. Støtt alle som arbeider på skoler og læresteder mot statens rasjonaliseringsframstøt som f.eks. følger med planene om 5-dagersuka.

Støtt sykepleierelevenes kamp mot pliktår. Støtt lærlingenes krav om skattefritak, skikkelige boligforhold og bedre økonomiske kår.

Støtt studentenes kamp mot husleieøkninger og alle andre dyrtidsframstøt. For full kompensasjon i form av dyrtidsstipend og skikkelige lån. Studenter, lærere og andre universitetsansatte: Kjøp mot rasjonalisering og lukking av studier – for økte bevilgninger. Støtt Faglig Studentfront! Støtt Rød Frontsamarbeid i studentersammfunnene!

Kjøp mot dårlige økonomiske kår og alt annet som diskriminerer arbeidsfolks ungdom på universitet, høyskoler og i annen videregående utdanning!

Arbeiderungdom – elever – studenter har felles interesser!

7) Støtt soldatens politiske og økonomiske kamp mot verre levevilkår, mot militaristisk undertrykking og folkefiendtlig borgerlig indoktrinering. Styrk forbindelsene mellom soldatens og arbeidernes kamp. Full frihet til organiseringa av den politiske og økonomiske kampen.

8) Styrk pensjonistenes og de trygdedes muligheter for å møte dyrtida – kraftig økning av grunnpensjoner og trygder.

Krev at fagorganisasjonene og andre masseorganisasjoner tar opp kampen for skikkelige kår for pensjonerte og trygdede arbeidsfolk.

9) Støtt litteratur og kunst som skildrer arbeidsfolks liv og dermed blir et redskap i klassekampen. Støtt kultur-

arbeidernes krav om skikkelige kår, slik at de kan tjene folket.

10) Bekjemp imperialismen! Solidaritet med alle folk som er undertrykt av USA-imperialismen og »sovjetledernes sosialimperialisme. Støtt folkenes væpnede frigjøringskamp i Asia, Afrika og Latin-Amerika. Støtt det palestinske folks kamp for nasjonal frigjøring. Vær på vakt mot imperialistiske planer om storkrig mot Folkerepublikken Kina.

11) Full støtte til folkenes kamp i Laos, Kambodsja og Vietnam. Ned med USA-imperialismens brutale angrepskrig i Indo-Kina. Anerkjenn den Demokratiske Republikken Vietnam, den Provisoriske Revolusjonære Regjeringa i Sør-Vietnam og Sihanouks legale regjering i Kambodsja. Reis en folkeopinion mot USA-imperialismens trusel om invasjon i Nord-Vietnam. Støtt Solidaritetskomiteen for Vietnam.

12) Solidaritet med Europas kjempende arbeiderklasse. Stans fascismen i Europa – mot tvangslover og fascistiltak.

Bekjemp USA-imperialismens gjenreising av militarismen i Vest-Tyskland og fascist-diktaturene i Hellas, Portugal og Spania. Reis kamp både mot USA-imperialismens undertrykking og utbytting av Europas folk, og den voksende vest-tyske imperialismens planer om å samle Europa etter »stor-tysk» mønster.

13) Kjøp mot NATO, USA-imperialismens fremste redskap i Norge. Bekjemp USA- og »sovjetledernes samarbeid om å undertrykke verdens folk. Nei til planene om »all-europeisk sikkerhetsavtale» – et nytt og verre NATO. Støtt Kampanjen Norge ut av NATO!

For nasjonal sjølstendighet og det arbeidende folks sak.

For RØD ARBEIDERFRONT 1. MAI under parolene:

MOT EEC OG DYRTID!

MOT MONOPOLKAPITALEN!

MOT USA-IMPERIALISMEN OG ALLE DENS LAKEIER!

MOT KLASSESAMARBEIDET!

Kjell Hovden, Torstein Haldorsen, Pål Steigan, Helga Forfang, Kjell Pettersen, Kurt Wolfgramm, Georg Vaagen, Bjergulv Froyn.

PARISKOMMUNEN 100 ÅR

18. mars 1871 tok arbeiderne i Paris makten. Den hendingen har inspirert og skapt entusiasme hos arbeidsfolk i over 100 år. Derfor er det ikke rart at Pariskommunen forties og dysses ned i historiebøkene våre. Hvis vi bærer entusiasmen videre og benytter oss av lærdommene fra den tida, har de borgerlige historieforfattere og den klassen de tilhører god grunn til å være redde.

SPONTANT OPPRØR

Opprøret var ikke godt planlagt eller organisert. Det var spontant og kom av de ekstremt dårlige forholdene befolkningen levde under. Det er et av de første opprør med en klar revolusjonær sosialistisk karakter og merker seg derfor ut som noe vi må minnes og lære av.

Frankrikes borgerskap og krigsherrene i landet var i krig med Tyskland. Dette førte til en dårlig økonomisk situasjon og elendige forhold for folket, spesielt for arbeiderne i Paris som så ofte før hadde stått i spissen for opprør. Det var arbeidsløshet og så lite mat at rotter var delikatess. Den nyvalgte nasjonalforsamlingen var ytterst reaksjonær og det var uro i byen. Etter at kommunen var proklamert ble et slags felles råd som skulle stå i ledelsen for det videre arbeidet valgt. Medlemmene av dette rådet (kommunen) tilhørte forskjellige avskyngninger av sosialismen og hadde ingen klar forestilling om hvordan de skulle organisere seg eller om de langsiktige perspektivene for arbeidet. En del som var med var til og med småborgerlige patrioter og republikanere. Det er derfor ikke så rart at de gamle makthaverne kunne ta makten igjen etter bare to måneder.

IKKE DRISTIGE NOK

Arbeiderne hadde ikke en klar klasseanalyse og kunne derfor ikke legge opp en politikk overfor disse forskjellige gruppene for å hindre dem i å føre politikken og strategien på avveier. Kommunardene (de revolusjonære) gikk ikke løs på borgernes økonomiske struktur. Dette er jo en forutsetning for at en revolusjon skal bli vellykket. Det er de økonomiske forholdene, forholdene omkring eiendomsretten til produksjonsmidlene som må omveltes. De overtok f. eks. ikke banken da de proklamerte kommunen. De fleste forandringene de gjennomførte, gjennomførte de i skolen, kirken og i de sosiale forhold. Da har man ikke hatt en *gjennomgripende* forandring av samfunnet, og de gamle makthaverne får muligheter til å slå opprøret tilbake.

MANGLET EN RYGGRAD – PARTIET

I og med at opprøret var spontant, fantes det ikke noe skikkelig parti for de revolusjonære. Arbeiderne var ikke en gang organisert i fagforbund. Dette førte til at det som skjedde manglet planlegging. Kommunen levde omtrent fra dag til dag uten å kunne se inn i framtida. Hvis de kunne ha gjort dette og samtidig ha vært litt mer dristige, hadde de hatt større sjanse for å lykkes. I begynnelsen da massene var entusiastiske og nasjonalgarden (arbeidere med våpen) sto i kommunens tjeneste, sto Paris sterkt militært. Keiseren var

i Versailles og hadde bare så vidt begynt å ruste de demoraliserte soldatene sine. Da kunne pariserne ha marsjert ut og slått til mot Versailles. Dermed kunne kommunen sakte men sikkert spre seg over hele landet. I flere andre franske byer var det liknende opprør på den samme tida. Hvis de revolusjonære hadde forent seg og med våpen i hånd slått til mot krigsherrene og keiseren ville seieren vært sikrere.

Kommunardene konsentrerte seg imidlertid om å gjøre forholdene i Paris best mulig og så ikke at Thiers (krigsgeneralen) forente seg med tyskerne for å slå til mot dem. Med et

Militante kvinner deltok også i kampen om Pariskommunen. De innså at kvinnens frigjøring ikke kan komme før

hele det arbeidende folkets frigjøring og deltok derfor i den revolusjonære kampen.

parti som kunne foretatt analyser og planlagt maktøvertakelsen skikkelig, ville arbeiderne i Paris stått mye bedre rustet. Dette er igjen et eksempel på at et sterkt parti er nødvendig. Det må få oss til å sette enda mere inn på det partibyggende arbeidet her i Norge.

KLASSEKARAKTEREN

Pariserbevegelsens *klassekarakter* trådte klarere og renere fram for hver dag og for hver beslutning som ble gjennomført. Mange av de tiltakene de satte i verk likner tiltak som er satt i verk i Kina i dag. Forskjellen er at i Kina er disse tilstandene varige, mens tilstandene i Paris bare varte i 3 måneder. Som i Kina ble den stående yrkeshæren avskaffet. En væpnet folkemilits (nasjonalgarden) ble brukt isteden. Kirken ble skilt fra staten. Nattarbeid var

forbudt og funksjonærer og tjenestemenn fikk samme lønn som arbeiderne. Fabrikker som eierne i redsel hadde lukket, skulle overtas av fabrikkarbeiderne og disse skulle slutes sammen i produksjonsforeninger.

Forskjellige komiteer ble opprettet for å ta seg av de ulike arbeidsområdene, velferd, arbeid, industri og handel, utenrikske forbindelser og finanser. Mange av disse var svært opptatt av symboler. Den røde fane erstattet trikoloren, kommunesøstre (diakonisser) fikk røde armbind, byggverk og monumenter som minnet om monarkiet og militarismen ble revet. Denne symbolske handlemåten stemte overens med stemningen i befolkningen, men skjøv tilside praktisk politikk som kunne forbedre folkets levetilstand og forsvare dem mot det militære.

En av kommunens svakheter var en frykt for å skape regler som kunne gripe inn mot kontrarevolusjonær virksomhet eller som kunne overskride de gamle lovene. De slo f. eks. ikke til mot en vrimmel av spioner for Thiers, de tok ikke gisler og drepte ingen reaksjonære. Thiers' eiendom ble ikke beslaglagt før 11. mai. De var kort sagt redde for et fullt og helt diktatur av proletariatet.

KOMMUNENS IDE LEVER

Selv om de revolusjonære ble slått brutalt ned under harde kamper og Pariskommunen ble kortvarig, må vi ikke se på den som mislykket. Dens viktigste funksjon har vært å tenne gløden hos andre; å få oss til å se at folket *kan* styrte den herskende klassen.

»Drønnet av kanonene i Paris har vekket de mest tilbaketrukkede delene av proletariatet av deres dype søvn og overalt gitt impulser til forsterkning av den revolusjonære propaganda. Nettopp derfor er kommunens ide ikke død. *Den lever i dag i hver og en av oss.*» Lenin 1911.

LO/AP-LEDELSENS SVIK

I virkeligheten tjener for monopolborgerskapet

REGJERINGSSKIFTE

Da vi for litt siden fikk ny, såkalt arbeiderregjering, var det sikkert mange som trodde at nå skulle det bli gjort noe med dyrtida, med prisene som stadig stiger på tross av prisstoppen. Det første vi fikk høre fra den nye regjeringa, var at den ikke regnet med at prisstoppen ville vare året ut. Viljen til å prøve å holde prisene i sjakk er ikke en gang til stede. At LO-AP nærmest har sett det som en betingelse at prisstoppen må holde året ut, er glemt. Etter tariff-justeringene nå i vår kan vi vente et virkelig stort prishopp, og hva da med lønnsstoppen? Vi kan nok vente oss at lønnsstoppen fortsetter. Den politikk AP legger opp til overfor arbeiderne er klasseforræderi, det er Høyre-politikken ispedd noen floskler.

Monopolborgerskapet kan altså ta det med ro. Deres forberedelser til EEC skal få fortsette i fred og ro under den nye regjeringa også. Arbeiderbladets store oppslag om at Libertas og næringslivet er vettskremt og ruster seg til å slå tilbake AP's regjeringprogram som er så sosialistisk og fælt, tjener bare til å føre folket bak lyset. Noen bedre forvalter av monopolborgerskapets stat kan monopolborgerskapet ikke få. Samtidig som AP behersker arbeiderpressa og kan gi den »informasjon» om EEC som passer dem sjøl, er forståelsen og samarbeidet glimrende med monopolborgerskapet som også ivrer for EEC.

**LA IKKE DETTE FOLKEFIENDTLIGE SAMARBEID LYKKES
AVSLØR KLASSEKARAKTEREN TIL DEN NYE REGJERINGA**

30 ÅRS ARBEIDERPARTISTYRE

Parolene etter krigen var gjenreising og stabilisering. Hva var det som skulle gjenreises? Jo det var det kapitalistiske systemet. Gjenreisinga gikk ut på å øke kapitalutstyret og produksjonen i forhold til det lave nivået det var på ved frigjøringa. Einar Gerhardsen sa på Arbeiderpartiets landsmøte i august 1945: »Denne oppgaven kan vi bare løse på den måten at den del av den samlede produksjon som blir brukt i direkte løpende forbruk blir holdt nede på et lavere nivå, både absolutt og prosentvis, enn tilfellet var før krigen. Det er derfor klart at folket som helhet ikke i den nærmeste tid kan regne med å oppnå samme levestandard som i 1939.»

Altså, folkets store innsats for å bygge opp landet skulle ikke komme folket sjøl til gode, men kapitalen, slik at den hele tida skulle få hope opp kapital og styrke seg sjøl. Folket skulle avstå fra øket forbruk, men skulle holde arbeidsfreden, ikke be om særlige lønnstillegg, skulle bare øke produksjonen.

FORSKJELLEN ALBANIA/NORGE

Forskjellen på oppbygginga av f. eks. Albania etter krigen og oppbygginga i Norge kommer klart fram. I Albania satte også hele folket alle krefter inn for å bygge opp landet. Men der gjorde de det for seg sjøl, og ikke for kapitalen. Der var det ikke kapitalen som hovelte inn fruktene av folkets arbeid, der kom det folket sjøl til gode.

RASJONALISERING

Arbeiderpartiets, og dermed også LO's linje

ble ikke gjennomført uten motstand fra folket. Det viktigste våpenet AP/LO hadde for å få gjennomført sin politikk, var at de lovet å holde prisene stabile, og folk husket godt, og ble stadig minnet på de harde 30-åra. For å få folket til å gå med på linja, ble det opprettet

produksjonsutvalg der arbeiderne og arbeidsgiveren skulle samarbeide om å øke produksjonen. I produksjonsutvalgene, som det ble opprettet en mengde av, kunne arbeiderne ta opp sikkerhets- og velferdsproblemer på arbeidsplassen men mesteparten av arbeidet i disse utvalgene besto i å være med å samarbeide om rasjonalisering av arbeidet i bedriften. Allerede i 1946 opprettet LO et rasjonaliseringskontor, og det samarbeidet godt med det tilsvarende kontoret som NAF hadde. Kurser og foredrag ble holdt rundt omkring på bedriftene, emnene som ble tatt opp, var samarbeidsforhold, forenkling av arbeidsmetoder og praktisk produksjonsutvalgsarbeid. Kursene het T. W. I. (Training Within Industry) og ble finansiert av Marshallhjelpen(!).

LO FÅR INNPASS

I denne perioden med blomstrende samarbeid mellom kapitalistene, AP og LO, fikk LO, som kontrolleres av AP, innpass og innflytelse i en rekke dels statlige, dels private komiteer, utvalg, råd og styre innenfor industrien. I dag fins det knapt ett område der LO ikke har sine pampere. I 1968 var det ca. 3000 personer som var fulltidsansatte innenfor LO-byråkratiet i forskjellige komiteer osv. For det første kan vi tenke oss hva slags kontakt disse større eller mindre pampene har med arbeiderne på grunnplanet – den er lik null. For det andre vet vi at pampestillinger er svært lønnsomme, og de kan gi større og større bein å gnage på for LO-pampere som vil opp og fram her i verden. Samarbeidet mellom NAF, storpampene i LO og de forskjellige departementene går nærmest knirkefritt, det kan ofte være pinlig for LO hvor enige de er i NAF's politikk. Og hvorfor skulle de ikke være det? De har nemlig felles interesser.

AVLIV MYTEN

Myten om at AP og LO har sosialistiske mål, må avlives. LO og AP samarbeider, det vet vi.

Etter at den nye regjeringen Bratteli hadde vært på slottet, ble de møtt av husleiestreikende studenter som krevde at Bratteli skulle holde ord om å få slutt på boligdyrtida. Demonstrasjonen var så

»pinlig» at de fleste avisene dagen etter lot være å ha bilde av den nye regjeringa foran slottet, og fjernsynet snauklipte reportasjen i Dagsrevyen.

Utenriksminister Andreas Cappelens største mål er å få Norge med i EEC. Gir Nederlands utenriksminister Joseph Luns ham noen fine tips om hva slags »informasjon» vi må få for at Cappelens og resten av den nye regjeringa kan nå sitt mål?

Det finnes sentrale gjengangere i begge organisasjoner, det vet vi også. I 1949 ble den sosialistiske målsettinga strøket av LO's formålsparagraf, den ble også avvist i 1953. Den sosialistiske målsettinga ble avvist fordi den var »upresis» og »ikke lenger stemte med virkeligheten».

OM KORPORATIVISMEN

»Egentlig er det mer av den opprinnelige korporativismen i Norge i dag enn i 20-årenes Italia. Men fordi ordet så sterkt er assosiert med fascismen, er organisasjonsdemokratiet en bedre term.» (1)

La oss se på denne uttalelsen. Korporativisme er en betegnelse for forskjellige statskontrollerte yrkesgrupper, bransjer, bestående av representanter for arbeiderne, arbeidsgiverne og staten. Disse skal samarbeide utfra tanken om at alle tre har felles interesser, og at samarbeidet gagnar hele samfunnet. 30 års arbeiderpartistyre etter krigen har utviklet dette korporative systemet i Norge. Trekanten LO, NAF og staten har samarbeidet om distriktsavfolkninga, tidsstudier og rasjonalisering, de forskjellige samarbeidsavtaler, pris- og lønnspolitikken. LO's rolle overfor medlemmene har da vært å få dem til å godta beslutningene som hele tida har gått på tvers av alle arbeidernes interesser, og de har ikke alltid vært lett for dem. Det skal ikke bli lettere i framtida.

Kilder:

(1) Thomas Chr. Wyller, *Statsvitenskap, grunnfag II 1968 (Universitetsforlaget 1968)*

Andre kilder: Edvard Bull: *Norsk fagbevegelse*.

TAKTIKKEN I EEC-SPØRSMÅLET

Hvor kommer LO-AP-ledelsens svik overfor arbeiderklassen klarest til syne i dag? – I EEC-spørsmålet. Klarere enn noen gang tidligere avslører de på hvilken side de står, at LO-DNA-ledelsen inngår som en del av monopolborgerskapet og den strategiske fienden som vi må kjempe mot på lik linje med resten av monopolborgerskapet og deres stat.

Nordli har uttalt at det er på trappene å få »arbeider»-representanter i de store overnasjonale monopolbedriftene. Vil Nordli dette for å forandre bedriftens kurs så de tjener arbeiderklassen, eller for å skaffe Nordli og likesinnede enda mer lønnsomme stillinger? Vi skal se på taktikken LO-ledelsen bruker for å lure det arbeidende folket.

For det første: snakker de om informasjon og saklig diskusjon samtidig som de bevisst fortier fakta om EEC og EEC-motstanden. De kommer bare med allmenne fraser om at vi skal bli europeere, og gjøre Europa sosialdemokratisk. Vi skal bli med i EEC for å utøve innflytelse innenfra, vi skal inn for å forandre. Når vi ser på disse organisasjoners politiske teori og praksis ser vi at dette er løgn og

bedrag. EEC passer LO/AP godt nok som det er. De vil kunne få beholde den makt de allerede har, og samtidig utvide den. De vil beholde sin politiske posisjon som administrator på vegne av monopolborgerskapet.

For det andre: Splittelsestaktikken. De påstår at det bare er sjåvinistiske storbønder og reaksjonære kapitalister som er imot EEC. De kaller det klassesamarbeid å gå sammen med bønder og deler av borgerskapet mot EEC, men sjøl samarbeider de med monopolborgerskapet for å få Norge inn i EEC. AP har aldri hatt interesse av å samarbeide med småborgerskapet og bøndene, og i disse tider fyrer de opp under »klassehatet» mot disse gruppene.

For det tredje: De tåkelegger og benekter at det foregår forberedelser til EEC her og nå, og at de har foregått i lang tid. De forsøker å få det til å se ut som en norsk stil: »Fordeler og ulemper ved EEC». Det vil si at de mener vi må føre forhandlinger for at vi seinere kan ta »uhildet» stilling til om vi skal med eller ikke.

**AVSLØR OG BEKJEMP LO-AP-LEDELSEN OG
MONOPOLBORGERSKAPETS SAMARBEID!
NEI TIL EEC, KJEMP FOR FOLKETS INTERESSER!**

Utvikling av husleiestreiken

Husleiestreiken på Studentbyene i Oslo utvikla seg raskt for påske. På et tidspunkt var stemningen temmelig tafatt blant de streikende, og det kom til store diskusjoner og brytninger om streiken. Mens de konservative blant studentene erklærte streiken for avblåst på løpeseddel etter løpeseddel, kom det i gang en omfattende diskusjon om det politiske innholdet i streiken. For det første var det nødvendig å forstå at studentene sto i samme situasjon som mange andre som hadde fått husleiene pålagt under boligdyrtida. For det annet var det nødvendig å gjøre noe aktivt, ikke la seg bringe på defensiven overfor Samskipnadens trusler om utkastelse av folk som ikke betalte husleia. Husleiestreiken sto sentralt i demonstrasjonene 12. mars og i Stortinget. En av de streikende på Studentbyen, Sogn skriver om utvikling og lærdommer av streiken.

Utgangspunktet for streiken på studentbyene var dyrtida som vi hadde kjent på kroppen lenge ved at dei så altfor små låna våre blei så altfor raskt spist opp av den raske prisstigninga. Disse forverringsframstøta ramma ikkje berre studentar, men og det breie lag av folket. Dyrtida vart skjerpa av husleieauken 1/1-71. Det var dråpen som fekk begeret til å flyte over.

Vi hadde altså klårt for oss at det vi gjekk til ved vår aksjon var ein politisk kamp. Det var statens tiltak med avgifts- og skattelette for monopolkapitalen og moms og avgifts- og skatteauke på dei tenesta som folket nytta, som slo ut i dyrtid. Gjennom t. d. at staten auka diskontoen med fylgjande renteauke, fekk folk hogare boutgifter. Det var altså statens EEC-førebuaende politikk som slo folket med dyrtid, og som fekk sitt mest graverande utslag i boligdyrtid. For oss på studentbyane var det dessutan mest naturleg å slå attende dyrtida der vi hadde høve til å hindre forverring – ved den husleieauken vi blei presentert.

Vi hadde altså riktig politisk forståing av kva vi gjekk til. Vi visste vi gjekk til politisk kamp, ettersom Samskipnadens husleigeauke var ei direkte fylgje av statens tiltak. Men korleis førte vi denne kampen? Korleis kom vår praksis til å arta seg? I denne fasen av streiken kan vi så mykje lettare sjå dei feila vi gjorde. Det var ikkje samsvar mellom vår rette politiske forståing og den metoden vi nytta.

Ökonomistisk tankegang.

Vi trudde vi kunne tvinge studentsamskipnaden i kne med økonomisk press. Men vi sa også at Samskipnaden ikkje ville komme til å «gå konkurs», i så fall ville staten tre støttande til. Vi trudde altså at vi ved å setja den gamle husleiga inn på sperra konto kunne presse Samskipnaden økonomisk. Den økonomistiske tankegangen hadde også fylgjer for den måten vi arbeidde i studentbyane på. Når vi så trudde at økonomisk press skulle føre til en vellukka streik, førte dette til at vi sette alle krefter inn på å verve fleire streikande som skulle setja leiga inn på sperra konto. Men nett fordi vår politiske aksjon var avgrensa til studentbyane og Blindern mangla vi også det perspektivet som evna å få fleire streikande med. Vi vart lite overtygande i vår argumentasjon, og ikkje så få streikande missa trua på at vi kunne sigre.

Studentkamp? NEI!

Vi handla som det var ein studentkamp vi sto oppe i, slik vi gjorde det i fjor vår.

Boligdyrtida rammer ikkje berre studentane, men heile det norske folket. Difor var det politisk farleg for staten å gi etter for våre krav. Andre ville fylgje etter, og det ville sette den EEC-førebuaende politikken på spel. Altså: Bak samskipnaden står staten og monopolkapitalen. Fordi vi står overfor ein mektig fiende, kan vi ikkje vinne aleine. Men det same faktum bør også få auga våre opp for at vi har mektige allierte: det breie lag av folket som står framfor same fienden. Vi kan ikkje forlite oss på eigne krefter i kampen mot boligdyrtida, vi må dra andre med i denne kampen. Det vil ikkje seie at vi skal slutte å verve fleire til streiken. Skilnaden er at no vil vi gå på dørene for å få folk til å røre på seg og aksjonere rundt i byen, og aksjonere direkte mot monopolkapitalens stat.

Erfaringer fra andre streiker.

Dei såkalla ville streikane vann ikkje fram på grunn av det økonomiske presset, men avdi det politiske presset mot staten og stor-kapitalen tvinga dei sistnevnde til innrømmingar. Under sporveistreiken sparte Oslo kommune 30 000 kr. pr. dag. Det som var det avgjerande var det politiske presset som vart utvikla og som skapte vilkår for at streiken kunne spreia seg. Dei streikande aksjonerte utover si eiga gruppe for å skape solidaritetsfråsegn og sympatistreiker, og dei aksjonerte

Streikende

mot klassestatens rettsapparat, arbeidsretten. Da først vart streiken farleg.

Det er dette vi har tatt lærdom av. Det første felles streikemøte for Sogn og Kringsjø i slutten av mars, synta klart denne vilja til utretta verksemd og forståinga av det naudsynte i betre organisering.

Det er nå skipa ein felles streikekomite med sentrale utval til å organisere aksjonar og propaganda og agitasjon. Dei streikande har vore rundt på møte i drabantbyane i Oslo og i andre byar og ført fram si linje i kampen mot dyrtida. Det er også blitt arrangert demonstrasjonar mot regjering og storting som klart har synt staten kva kampvilje dei streikande nå har.

Det er tydeleg at staten har merka presset. Samskipnaden har svart på aksjonane med å varsle utkastning av ein del av dei streikande den 1. april, staten har svart på den frededelege demonstrasjonen i Stortinget, der dei streikande og skoleelevene bad om svar på krava sine, med omsynslaus politivald, arrestasjon og søksmål mot tre av demonstrantane. Dette tar vi som eit merke på at vi er på rett veg, og åt vi vil vinne siger i kampen vår mot dyrtida, og med det trygge framgangen i den kampen heile folket må føre mot statens og monopolkapitalens EEC-førebuaende åtak på dei.

Ein streikande på Sogn.

Fra demonstrasjonen i Stortinget 26. mars. Her ser vi et eksempel på politiets »verdige og beherskede» opptreden overfor demonstrantene. De gikk løs på dem med langkøller, knyttnever og støvelspark.

Demonstrasjonen i Stortinget

BORGERPRESSA FORVRENGER SOM VANLIG

Fredag den 26. mars ble det arrangert en demonstrasjon av studenter og skoleelever foran Regjeringsbygget. Målet var å få en ansvarlig politiker til å svare på de demonstrerendes krav, framsatt 12. mars og igjen 22. mars. Dette skjedde ikke. Ingen politiker viste seg, derimot satte politiet inn hester for å spre demonstrantene. Studentene og skoleelevene gikk derfor til Stortinget hvor de rolig satte seg ned og ventet på å få en politiker i tale. Det som så skjedde var at politiet brutalt angrep de demonstrerende og kastet dem ut med vold. En rekke personer ble skadd.

Disse begivenhetene ble slått stort opp i avisene, men nå var det plutselig studentene som øvet vold og hærverk. Reportasjen i de fleste avisene var helt fordreid, forfusket og direkte løgnaktig, og forteller ikke hva som virkelig skjedde. Aftenposten skrev (27/3) at demonstrantene »sprengte seg vei inn i bygningen» og at da demonstrantene »stormet» bygningen ble »hoveddøren ødelagt» og »en lampe ble knust». Videre: »Stortinget ble utsatt for hærverk da ca. 150 ungdommer i går ettermiddag stormet inn gjennom hoveddøren...» Morgenbladet skriver: »Under tumultene fikk demonstrantene knust en lampett, brutt opp en større lampefot i vestibylene, samt ødelagt den store inngangsdøren. Syv personer ble arrestert blant dem som begikk dette hærverk.»

Disse sitatene kan bare tydes i en retning: studentene nærmest brøt seg inn i Stortinget, knuste alt på sin veg og gjorde bevisst hærverk på inventaret.

Dette er en fullstendig fordreining av sannheten. Demonstrantene gikk rolig inn i Stortingsbygningen, de åpnet døra på vanlig måte og satte seg rolig ned i hallen. Et par familier hadde til og med småbarn med seg på armen!

Skaden på døra, som bare besto i at en liten rute ble knust, oppsto da politiet kastet en av demonstrantene mot den. Lampetten ble knust av et kølleslag av en ivrig betjent i utrykningspolitiet. Det å framstille disse skadene som hærverk av demonstrantene er en forfuskning av det virkelige saksforløp som grenser til det groteske.

Aftenposten beskriver det slik: »Det oppsto håndgemeng da politiet måtte bruke makt for å få dem ut. To av de voldsomste ble tatt i forvaring...»

Arbeiderbladet skriver at »etter en del forlot de fleste salen frivillig mens noen gjenstridige ble fjernet med makt.»

Morgenbladet: »Systematisk ble demonstrantene slept ut av sentralhallen. Noen løper frivillig, andre setter seg til motverge. Det hyles og skrikes. En lampe knuses.»

I Nationen kan vi lese at »det virket som de mest drevne demonstrantene prøvde å dra en del av politifolkene inn i mengden» og »man (politiet) prøvde å flytte på dem (demonstrantene) først forholdsvis forsiktig...»

Her vendes det hele fullstendig på hodet. Pressen underslår hva som virkelig skjedde i

sentralhallen i Stortinget. Politiet gikk til brutalt angrep på sittende, passive demonstranter. Det ble brukt langkøller som slag- og stikkvåpen. Minst fire demonstranter ble slått bevisstløse med batonger, køller og knyttnever. Flere av de sittende elevene, også en del ungdomsskoleelever og blant dem flere jenter, ble sparket i skrittet og underlivet.

Når den offentlige pressen forfusker og fordreier det som virkelig har skjedd og prøver å gi inntrykk av at elever og studenter er bøller og bråkmakere, er dette en meget alvorlig utvikling.

En av de viktigste oppgavene til pressen er å ha et vaksomt øye med alle tendenser i samfunnet som representerer en trusel mot de demokratiske rettigheter vi tross alt har. I denne saken har pressen fullstendig sviktet sin oppgave, og den har til og med bidratt til å styrke en slik utviklingstendens.

Derfor har vi tatt inn et intervju med en av dem som var med den 26. mars for at han skal få fortelle hva som egentlig gikk for seg i Stortinget, og hva hans oppfatning av det hele er. Samtidig med dette tar vi med et innlegg om husleiestreiken på studentbyene, som er bakgrunnen til demonstrasjonen, og som ikke kom fram i borgerpressen. Vi mener det er

svært viktig å ta opp dette, fordi det er en alvorlig tendens til økende voldsbruk mot fredelige demonstrasjoner i dag, og dette må vi gå imot.

Arrestert i Stortinget

7 TIMER I ENECELLE PÅ 2 KVADRATMETER

Røde Garde har intervjuet en av de 7 som ble arrestert under demonstrasjonen i Stortinget fredag 26. mars.

– Jeg vil ikke gå noe inn på hvordan jeg ble arrestert, fordi politiet da kan plassere meg som organisert m-l-er, noe som vi vet fra tidligere er skjerpene i saker overfor politiet og rettsvesenet.

– Hva skjedde etter at dere var tatt?

– Vi ble tatt til Møllergt. 19 hvor de tok navn og adresse. – I denne tida hadde vi god anledning til å prate med politifolk som hadde deltatt i Stortinget. Flere av dem var greie, de mislikte tydelig den jobben de hadde blitt tvunget til å gjøre. Andre var derimot steinharde og kjørte hets mot oss. Det var de samme som var ivrigst med køller og lyske-spark i Stortinget. – Seinere ble vi kjørt til Victoria Terrasse, hvor politi-forhøret foregikk. Men de turde ikke kjøre oss dit før massene som stod utafør Møllergt. og krevde at vi skulle frigis, var gått.

– Ble dere utsatt for fysisk eller psykisk press?

– Under politiforhøret ble jeg stadig lagt orda i munnen. Da hadde jeg ikke spist på 10 timer og hadde sittet i ventecelle på 2 m² i flere timer. Dessuten begynte det å bli seint på kvelden, så en kan lett forstå at jeg var

ganske »sløv» under forhøret. Hovedoppgava mi under forhøret ble faktisk å unngå at det ble brukt slike ord og snirklete byråkratiske setninger at jeg plutselig satt der og var skyldig i noe jeg ikke hadde gjort.

Vi ble tatt ca. kl. 16, og vi fikk ikke mat før kl. 01 om natta. Videre satt vi i denne enecella på 2 m² i 7 timer. På denne cella var det bare en knapt en meter lang trebenk, så det var helt umulig å få sove der. Men det som alt i alt var det verste, synes jeg, var at vi aldri kunne få noen klare beskjeder om hva som skulle skje med oss, f. eks. om hvor lenge vi måtte sitte i den jævlige enecella. Og greide vi å krangle oss til mer eksakte beskjeder, holdt disse aldri stikk. Vi kunne ikke stole på noen, før vi var kommet utenfor fengselsporten.

– Fikk dere noen politiske diskusjoner med politifolk?

– Ja, og flere av dem viste forståelse for vår politiske linje. De fortalte at de sjøl var utsatt for sterk rasjonalisering: I fjor hadde de hatt et overtidsbudsjett på over 800 000 kr. Dette hadde medført at overtidsarbeid var blitt sløfjet, uten at flere politifolk var blitt ansatt. For politifolkene betydde det at de fikk langt mer å gjøre enn tidligere uten at lønna har gått tilsvarende opp. Og det forkastelige er at vi ikke har noen streikerett overhodet, sa en politimann.

EEC-UKA

FRAMMARSJ I TROMSØ

Anti-EEC arbeidet har voldsom framgang i landet, og motstandsuka i Tromsø bekrefter dette. Aldri før har vi sett en så brei masse aktivister i aksjon. For Arbeiderkomiteen i Tromsø må uka ses på som en seier.

De åtte lokal-komiteene, på skoler, sjukehus, arbeidsplasser og i boligstrøk, forberedte uka gjennom studier på EEC og dyrtids-spørsmålet. Særlig vekt ble det lagt på at kamp er det eneste som vil stoppe kapitalens forsøk på å dra landet vårt inn i EEC. Ut fra dette analyserte vi vår egen styrke og hvilke konkrete tiltak vi burde sette ut i livet. Oppslutninga om Malfatti-demonstrasjonen hadde lært oss at det var fullt mulig å samle de aktive motstanderne til nok en demonstrasjon.

På tre steder blei det avholdt åpne møter. Her blei en boligkomite kritisert for ikke å ha vært flink nok til å samle EEC-motstanderne. Det kom videre fram at Arbeiderkomiteen måtte «offentliggjøre» at vi dreiv med studier. Vi måtte kvitte oss med den borgerlige ideen at ikke voksne arbeidsfolk likeså godt som ungdom kunne lære nye ting. At denne kritikken kom fra «den eldre årgang», er en ting vi unge bør merke oss.

To dager var det stands i byen hvor aktivister i alle aldre gjorde et ypperlig arbeid. Over 1000 EEC-aviser blei solgt, ca. 6000 løpesedler spredt og mange nye medlemmer blei tegna. Fredag var demonstrasjonsdag. Oppmøtet, ca. 120, viste at uka ikke var uten feil fra vår side. Plakater og løpesedler om demon-

strasjonen blei ikke spredt før dagen i forvegen. Men den viktigste lærdommen var at hver aktivist må ha ansvar for å ta med seg de EEC-motstanderne han kjenner. Vi må innse at denne aksjonsforma er ny for folk flest. derfor må vi forklare nødvendigheten av denne, eller som det blei sagt i appellen: «stille hoderysting stopper ikke monopolkapitalens forsøk på EEC-medlemsskap. Kun et folk i aktiv kamp kan gjøre dette!» Sjøl om Folkebevegelsen ikke ville samarbeide, ser vi på uka som et langt steg framover. Vanlige medlemmer i Folkebevegelsen ser nå hvem som splitter kampen. De støtter opp om den framgangsrike kampen mot EEC.

MONOLENE SKAL IKKE LYKKES, FOLKET GÅR I MOT EEC!

»Stille hoderysting stopper ikke monopolkapitalens forsøk på EEC-medlemsskap. Kun et folk i aktiv kamp kan gjøre dette!«

Fra demonstrasjonstoget i Tromsø.

EEC-stand i Tromsø.

Fra den vellykede EEC og dyrtids-demonstrasjonen i Oslo der 2 000 deltok. Bildet er tatt da demonstrasjonen var på vei inn foran regjeringsbygningen.

Ein brei front mot EEC

No i slutten av mars opererer Folkebevegelsen med eit medlemstal på ca. 40 000 og 150 utvalg. Arbeidarkomiteen har i EEC-veka klart å spreie 45 000 EEC-aviser og har selt 30 000 »EEC og dyrtids«-hefter EEC-spørsmålet er brennpunktet for ei mengd organisasjonar frå mållaga til fagorganisasjonane. Dette viser at grunnlaget for kampen mot EEC er i ferd med å vekse seg stor og sterk. Det viser at vi opplever ei vårløysing i denne kampen.

EINHET I KAMPEN.

Marxist-leninistane har heile tida preika om *einheit i kampen*. Vi har påpeika at sekterismen nettopp er ein ting som fienden – monopolkapitalen – har interesse av. Det same får vi og høyre frå Folkebevegelsen. Men ser vi vel etter, skjønar vi straks at det er *to vidt forskjellige ting* vi snakker om.

Folkebevegelsens leiariar hevdar at »grunnlaget for einheit fins i FB og bare der«. Vi hevdar at spørsmålet om organisatorisk einheit er heilt underordna spørsmålet om *politisk einheit*. Ut frå dette har vi så reist kampen mot EEC.

Dei aller fleste marxist-leninistane har vore med på å danne lokalavdelingar av Arbeidarkomiteen. Men enkelte stader har vi opplevd eit nært samarbeid med FB-medlemmar. På Universitetet arbeider vi i ein uavhengig komite som pr. i dag har over 40 studie- og arbeidsgrupper. Ja, enkelte stader har marxist-leninistane jamvel gått inn i FB!

Det er ingen tilfeldighet at vi har valt å bruke alle desse kampformane. Vi ser ikkje einssidig på Arbeidarkomiteen som det einaste forum der vi kan føre fram linja vår i kampen mot EEC. Tvertimot underordnar vi organisatorisk einheit den politiske einheita. Men ein ting har merka arbeidet vårt: Vi vil føre *kamp* for vår linje i motstanden, enten dette skjer i Arbeidarkomiteen eller i andre organisasjonar.

»SOSIALISTANE» I FB.

Ein slik kamp er det ikkje alle som er like glad i. Tydelegast kjem dette til uttrykk blant dei som kallar seg sosialistar og kommunistar innafor FB. »BREI front mot EEC«, er slagordet. Og resultatet er ei prinsiplaus einheit. Ei einheit der SFU's dyrtidslinje og SF's »særkrav« blir haldne tilbake. På samarbeidets alter ofrar ein sine oppfatningar for »ikkje å skremme fra seg borgarskapet«. Og resultatet merkar vi fort. I dag er ledelsen i FB i ferd med å spre pest over landet. Ein pest som har form som ein parlamentarisk illusjon. »Vi må få 38 nei-stemmer i Stortinget.«

Kvar blir det av dei medlemmane i FB som kallar seg sosialistar? Reiser dei ein kamp innafor fronten sin mot ei slik dødslinje? Avviser dei borgaranes krav om »nordisk samarbeid«? Ein slik kamp ville ha vore sekterisk, får vi vite. Ein slik kamp ville splitte oss. Prinsiplaus einheit er resultatet. Den riktige linja for kampen blir undertrykt og borgarane i FB har taket på organisasjonen.

LOKALT SAMARBEID

Men er dette ei linje som er felles for alle FB-medlemmene? Heldigvis har vi »splittelsesmakarar«. Heldigvis har vi samarbeid på lokalt

plan. Heldigvis har vi kamp.

La oss sjå på ein av desse stadene der einheita er grunnlagt på heilt andre ting enn å »stikke særkrav under bordet«. På Universitetet i Oslo har vi gode erfaringar med et slikt arbeid. Tidleg hausten 1970 danna vi ein uavhengig komite. Denne skulle fungere slik at FB- og Arbeidarkomiteemedlemmer kom saman på sine institutt og diskuterte EEC og arbeide saman for å reise kampen mot EEC-medlemskap og EEC-forberedelser. Vi sette i gang studiar av Haugstads bok »ABC om EEC« og »EEC og dyrtids«-heftet. På denne måten fekk vi tatt opp til drøfting to forskjellige syn på EEC og fekk sett dei to linjene for motstandskampen opp mot kvarandre. Det viste seg fort å vere ei riktig linje. Medisinarane har til no klart å starte 15 studie- og arbeidsgrupper. Juristane har 70 studentar som skal begynne på studier. Pr. i dag har vi over 40 slike grupper og nye blir stadig danna.

KAMP MÅ TIL.

Har vi så splitta kampen og vore sekteriske? Vi er sikker på at vi gjennom kameratsleg diskusjon på dei enkelte institutta er i ferd med å *skape ei politisk einheit*. Ei einheit som

vil vere det kraftigaste våpenet mot EEC. Ved å føre fram *vår* linje i motstandskampen er vi også med på å reise ein kamp mot ledelsen i FB og deira »parlamentariske« og »nordiske« – linje. Vi nekter å tru at det er splittelsesmakeri å dele ut løpesedlar om boligdyrtida saman med EEC-materiell.

Det er kritikkverdig at enkelte som kallar seg sosialistar og kommunistar går inn i ei *prinsiplaus einheit* med alle slags grupperingar. Vi treng kamp mot EEC-forberedelsar og den kampen reiser ein ikkje ved slavisk å stikke under bordet dyrtidskampen og kampen mot den »parlamentariske løysinga på EEC-spørsmålet«. Det må vere vår (og alle andres) plikt å reise ein kamp i alle organisasjonar for *vår* linje i anti-EEC-arbeidet. Ei einheit må oppstå på eit politisk grunnlag.

Ca. 2000 var med i anti-EEC demonstrasjonen 25. mars i Oslo. Her er demonstrasjonstoget på vei inn foran regjeringsbygget.

SKOLEELEVER: SLUTT OPP OM RÖD ARBEIDERFRONT 1. MAI

Siden 1. mai i fjor har det skjedd mye rundt på skolene. Flere steder har det vært aktiv kamp, mens folk på andre skoler er i ferd med å organisere seg. Vi ser at fler og fler elever viser sin motstand mot statens og storkapitalens rasjonalisering. Motstanden har vel hittil kommet sterkest fram i Oslo-elevenes demonstrasjon 12. mars og demonstrasjonen i Stortinget 26. mars.

Også andre deler av folket forsvaret seg mot angrep fra storkapitalen, angrep som blir hardere og hardere for hver dag som går. Prisene på forbruksvarer stiger, hus-

leiene øker, småbrukere må flytte fra gårdene sine inn til byene osv.

Arbeidernes streiker har vist oss at det nytter å gjøre motstand, det nytter å kjempe. Dette gjelder også for oss skoleelever, det er ganske sikkert at elevene når de står samlet, kan forsvare seg mot storkapitalen.

Men hele folket kjemper mot den samme fienden. Dersom grupper som f. eks. skoleelever og studenter kjemper hver for seg og uten samband med resten av folket, vil kampen ikke være sterk nok til å bringe oss en endelig seier. Bare s a m l e t kan folket overvinne storkapitalen

og medhjelperne dens.

1. mai 1971 må bli en dag for oss elever da vi viser hva vi mener om statens og storkapitalens rasjonalisering i skolen. — Men det må også bli en dag hvor vi slår fast enheten mellom oss og resten av folket.

Derfor:

**TIL KAMP MOT STATENS
OG STORKAPITALENS
RASJONALISERING I SKOLEN!
ELEVENES OG LÆRERNES
KAMP ER EN DEL AV HELE
FOLKETS KAMP!
FRAM FOR
RÖD ARBEIDERFRONT 1. MAI!**

RAMME FOR SKOLEPAROLENE 1. MAI.

Støtt skoleelevenes og lærernes kamp mot det nye karaktersystemet og hardere arbeidspress. Boikott normerte prøver. Støtt alle som arbeider på skoler og læresteder mot statens rasjonaliseringsframstøt, som for eksempel følger med planene om 5-dagers uka.

Innenfor denne rammen er det opp til elevene på hver enkelt skole å utforme sine egne paroler som bl. a. kan ta hensyn til de lokale forholdene bedre enn de allmenne sentrale parolene

holding. De mente at hvis vi tilsluttet oss uka ville det splitte vår EEC-komite. Nå har de i det skjulte, opprettet en egen lokalavdeling av FB på skolen. Dette vil splitte vår komite for alvor da FB-folka nå ikke vil drive arbeid utad sammen med ikke-FB-medlemmer. Heretter vil de bare delta i arbeid utad i FB's navn.

Flere FB-medlemmer stemte allikevel for å tilslutte vår EEC-komite til uka, og har drevet arbeid i komiteen også utad. Dette viser at det ikke er grunnlag blant FB's alminnelige medlemmer for å splitte kampen slik noen i FB har gjort på vår skole og andre steder. Vi håper FB's ledelse tar til fornuft i framtida.

EEC-motstander.

Skap enhet i EEC-arbeidet

Dette innlegget viser hvordan skoleelevene har lagt opp EEC-arbeidet på en riktig måte. Også her er forholdet til Folkebevegelsen kommet opp og takla på en riktig måte: Kritikkk av den avvisende holdningen som Folkebevegelsen har inntatt til samarbeid, grundig diskusjon og aktivitet sammen med medlemmer av Folkebevegelsen.

På skolen vår ble det i høst dannet en komite mot EEC. Den første oppgaven til denne gruppa var å drive studier om hva EEC er og hvilken betydning et medlemskap vil ha for oss skoleelever. Da vi hadde holdt på med studiene en stund, fant vi ut at dette ikke var nok. Vi skjønte at vi også måtte arbeide aktivt på skolen og utad.

EEC-komiteen så det som sin oppgave å samle flest mulig EEC-motstandere på skolen, og ville derfor ikke slutte seg til noen sentral komite. Men dette betyr ikke at vi ikke vil være med på sentralt arrangerte aksjoner mot EEC. Aksjoner har vi vurdert i hvert enkelt tilfelle. Hittil har vi stått på stands flere ganger og solgt materiale fra både Folkebevegelsen og Arbeiderkomiteen. På denne

måten har mange blitt aktivisert.

For å få klarhet i hvordan arbeidet skulle drives på skolen, holdt vi et møte der en elev trakk opp sammenhengen mellom EEC-forberedende tiltak og rasjonalisering i skolen. Etterpå diskuterte vi hvordan arbeidet skulle drives på skolen ut fra dette og brakte det vi kom fram til ut til elevene i klassene våre gjennom diskusjoner, skoleavisa vår og gymnassamfunnet.

Når det gjelder Arbeiderkomiteens anti-EEC-uke, vet vi at FB's ledelse har tatt avstand fra samarbeid. Da vi skulle ta opp vår EEC-komites stilling til uka, møtte vi motstand fra enkelte FB-medlemmer på skolen. De var enige i grunnlaget for aksjonen, men ville ikke støtte den på grunn av ledelsens

NGS – en kamporganisasjon?

Vi har i den siste tida merket at Norges Gymnastsamband har inntatt en bra holdning i skolepørsmål. Dette skjedde seinst ved at sentralstyret støttet 12. mars aksjonen. Men for å forstå hva NGS' rolle i kampen mot rasjonaliseringa egentlig skal være, må en del forhold klargjøres. I denne artikkelen viser vi at NGS kan framstå som støttespiller i elevenes kamp i enkelttilfeller. Men en slagkraftig elevorganisasjon kan bare bygges opp med utgangspunkt i elevenes egen aktivitet.

NGS er et fellesorgan for gymnastene dvs. NGS skal representere alle gymnasiaster. Dette betyr at NGS har til formål «å tjene elevenes interesser», men tar ikke standpunkt til hvordan dette skal gjøres. NGS stiller seg derfor ikke på noe klart politisk grunnlag sjøl om det kan ta politiske standpunkter i forskjellige saker. Men skal kampen bli slagkraftig, må tingene settes i sin rette sammenheng. Dette krever politisk forståelse for elevenes situasjon.

Det er bra å ta riktige standpunkter i konkrete saker, men bare hvis det politiske grunnlaget er riktig, kan elevene være sikre på at deres interesser alltid blir ivaretatt. Vi har sett at det alltid er elevene rundt om på skolene som først tar opp saker. Etter en stund kommer NGS til og støtter opp med resolusjoner fra sentralstyret. Svolvær-elevenes streik, motstanden mot normerte prøver, og det antikapitalistiske grunnlaget for demonstrasjonen 12. mars er alle eksempler på slike saker. Dette viser at NGS ikke er noen fast, ledende og sentral kamporganisasjon for elevene. Årsaken er det manglende politiske grunnlaget.

Men om NGS ikke er slik i dag, kan NGS

noen gang bli en ledende kraft i kampen? Spørsmålet er da hvordan en skal organisere arbeidet. NGS måtte gå over fra fellesorgan til kamporganisasjon. Men sentrale organer kan ikke bare lages. Det trengs nøye og grundige forberedelser for å skape et grunnlag blant elevene. Akkurat som marxist-leninistene i dag driver partibyggende arbeid i Norge, må en sentral kamporganisasjon for skoleelvene møysommelig bygges opp ute blant elevene, NGS har i seg sjøl ingen verdi. Den har bare verdi som en støtte til elevene i kampen mot rasjonaliseringa. Dette kan NGS-ledelsen umulig ha skjont når de gjorde NGS til hovedsak i parolen: «Med NGS mot karaktersystemet!» på Eikeli. Det er elevene som har fått NGS med mot det nye karaktersystemet, og ikke omvendt. Og det er også elevene som

bestemmer om det er grunnlag for en sentral kamporganisasjon eller ikke. Dette kan ikke NGS vedta å bli. NGS kan altså ikke gjøres om til en kamporganisasjon uten videre.

At NGS forsøker å desentralisere og arbeide mer i lokalutvalgene, endrer ikke dette. Det er på skolene, og bare der linjene framover kan legges opp. Før kampen blir på det lokale planet kan vi ikke gjøre oss noe håp om å få grunnlag for slagkraftig, antikapitalistisk kamporganisasjon for skoleelever. Sjølsagt bør man føre ut riktige linjer og ideer innad i NGS. Men arbeid i NGS kan ikke erstatte arbeid blant elevene på hver enkelt skole, og NGS kan bare brukes til å støtte opp om elevenes egen aktivitet. Det er den som avgjør om vi skal oppnå noe eller ikke.

VÆR PÅ VAKT

Denne våren har det reist seg en sterk motstand mot normerte prøver blant elever og lærere. Vi tror at de normerte prøvene langt

på vei er slått tilbake. Det kommer til å bli umulig å gjennomføre normerte prøver i gymnaset. Vi kommer til å oppleve boikott av normerte prøver blant stadig flere ungdomsskoleelever.

Vil så rasjonaliseringa i skolen stoppe med det? Vil myndighetene og storkapitalen si – nåvel, denne gangen gikk det ikke bra – og så ferdig med det? – Nepp!

Storkapitalen står oppe i en situasjon da de trenger stadig bedre utdannet arbeidskraft, samtidig med at de ikke er villige til å betale prisen dette koster. Det skal elevene og foreldrene deres gjøre. Nøkkelledet i effektiviseringen av skoleverket er nå de normerte prøvene.

Når skolemyndighetene ikke når målene sine gjennom de opprinnelige planene vil de forsøke seg på nytt.

La oss ta et eksempel: Den største utgiftsposten på skolebudsjettet er lærerlønningene. En måte å skjære ned på disse utgiftene er å sette igang undervisning i storklasser, samle to eller tre klasser og la en lærer undervise i f. eks. historie. Vi vet konkret at minst ett gymnas i Oslo skal ombygges i løpet av sommeren slik at det skal bli store forelesningssaler.

En måte å snikinnføre normerte prøver på, er å utarbeide prøver til spesielle deler av pensum i et fag. Disse prøvene dukker gjerne opp i forbindelse med omlegging av pensum og kommer først som et tilbud til læreren som et hjelpemiddel under repetisjonen. Senere blir læreren pålagt å holde disse prøvene.

Vi vet på det nåværende tidpunkt nokså lite om formen nye rasjonaliseringstiltak vil ha. Det vi vet er at de kommer. Det er nå opp til lærere og elever å skjerpe årvåkenheten og kampberedskapen for å møte alle nye rasjonaliseringstiltak med massiv motstand.

Etter å ha diskutert det nye karaktersystemet og de normerte prøvene i over et år, sendt inn resolusjoner fra allmannamøter og debattert i aviser og TV, uten å få noe svar fra myndighetene, ble Katta-elevene nokså utålmodige. De marsjerte derfor samlet ned til Stortinget 1. mars, og overleverte kravene sine:

- Stans det sentrale prøvebyrået og de normerte prøvene!
- Slutt å bruke det nye karaktersystemet m/normalfordeling!
- Stortinget må ta opp reformene til grundig behandling!
- Elever og lærere må få innflytelse over sin egen situasjon!

De fikk ikke noe svar og tok initiativet til demonstrasjonen 12. mars hvor de samme kravene ble stilt på ny.

I Kattademonstrasjonen deltok 320 (av skolens 450) elever pluss 5 lærere. Stemningen var fin og taktfaste slagord ble ropt hele veien.

Hva har 12. mars lært oss

Demonstrasjonen 12. mars var en kraftig protest mot rasjonaliseringa i skolen. Den rettet seg mot de forverringar vi merker på kroppen. Men den gikk lenger og rettet seg mot de som står *bak* forverringa. Av det som skjedde etter demonstrasjonen har vi lært at denne kampen ikke er slutt enda, men bare såvidt begynt.

Storkapitalen har bruk for høyere utdannet arbeidskraft. Derfor må vi lære mer mens vi går på skolen. Staten vil spare penger så den kan subsidiere kapitalen. Derfor må utgiftene til skolen holdes nede, og skoleverket må effektiviseres. Resultatet er større arbeidspress for elever og lærere.

Det er ingen vits i å rette slaget mot virkningene, det er *årsakene* til rasjonaliseringa vi vil til livs. Derfor ble slaget rettet mot storkapitalen og dens stat. Det var dette 4000 utdanningsøkende tok konsekvensene av i demonstrasjonen 12. mars.

Demonstrasjonen var lagt opp og organisert av elevene selv. Katta-elevene innkalte til plenums møter for elever fra de fleste Oslo-skolene. Der diskuterte vi grunnlaget for og organiseringa av demonstrasjonen. Det ble dannet aksjonskomiteer av aktivister ved mange skoler. Det at elevene selv la opp sin egen demonstrasjon, førte til en veldig iver og aktivitet rundt om på skolene. Diskusjonene har blomstret og mange er trukket med i arbeidet. Oppbygginga av demonstrasjonen,

og nå av en mer varig elevfront, blir gjort av elevene selv. Aksjonskomiteen for alle skolene brukte erfaringer fra de som hadde kommet langt til å hjelpe de mer tilbakeleggende skolene.

Mange var tvilende og lurte på om vi ikke ville støte fra oss unødige mange ved å ha med en anti-kapitalistisk parole. Vi støter ganske sikkert fra oss Unge Høyre og liknende grupper, som åpenlyst støtter nettopp de vi retter slagene mot: storkapitalen og staten. At ikke disse gruppene deltok, er bare en fordel. Folkets fiender og deres håndlangere vil vi ikke ha med oss!

Forskjellige grupper av ungdom under utdanning gikk *sammen* om denne demonstrasjonen under enhetsparolen: Elever, lærere, studenter – enhet i kampen mot forverringa! Dette var et langt skritt framover. Aldri før har de forskjellige gruppene gått sammen om kampen, og attpåtil mot folkets virkelige fiende. Viljen til enhet var enorm. På elevenes plenums møter kom studenter og elever fra andre skoleslag med viktige erfaringer som vi kunne bruke på skolene.

NGS KOM ETTER

NGS-sentralstyret merket også det voldsomme oppsvinget blant elevene. På det første plenums møtet var representantene derfra de eneste som gikk imot det anti-kapitalistiske grunnlaget. Senere, da de forsto at elevene reiste seg nettopp på dette grunnlaget, *måtte* de følge opp, og sluttet seg til demonstrasjonen. Vi skal være glad for at NGS støtter elevenes kamp, men ikke innbille oss at de er i stand til å *lede* kampen. De har alltid diltet etter når elevene har tatt opp saker og reist seg til kamp. Etterpå har NGS forsøkt å ta æren av oppsvinget.

Da vi kom tilbake til regjeringsbygget mandag 22. mars for å få svar på de kravene vi hadde stilt i demonstrasjonen, fikk vi ingen respons. I stedet ble vi jagd bort av politi, hester og motorsykler. Fredag 26. mars skjedde dette igjen. Vi fikk vite at verken Kirke- og undervisningsministeren eller noen annen »var å treffe». Siden, da vi satt inne i Stortingshallen for å snakke med en ansvarlig politiker om kravene, fantes det merkelig nok ingen slik tilstede. Snart ble vi på den mest brutale måte, kastet ut av et stort politikorps utstyrt med køller, harde støvler og en god porsjon raseri og sadisme.

KAMPEN BLIR LANGVARIG

Etter å ha sett og opplevd de harde midlene

For første gang satte skoleelever og lærere rasjonaliseringa i sin rette sammenheng, noe denne hovedparolen viser. Det er også første gang utdanningsøkende fra hele Oslo har gått til en kraftig, felles aksjon.

vi blir møtt med, skjønner vi at det ikke blir lett å få staten eller storkapitalen til å innskrenke rasjonaliseringa i skolen. Vi skjønner bedre nå at det er temmelig viktig for dem å fortsette å rasjonalisere, og at de ikke er redde for å bruke sitt voldsapparat mot oss. Derfor er det ikke nok for oss å gå i bare en demonstrasjon og så gi opp eller være fornøyde. Vi må bygge opp en sterk og varig enhetsfront mot rasjonaliseringa. Fronten må stadig presse på for å få opphavsmennene til rasjonaliseringa til å gjøre innrømmelser for våre krav. Vi må slutte oss sammen med andre som også kjemper mot forverring av sine kår og utvikle det samarbeidet som oppsto i tida 6.-26. mars. Bare ved å gjøre dette og aldri gi opp kampen kan vi oppnå det vi ønsker.

De normerte prøvene er det rasjonaliseringstiltaket som har vært mest diskutert og protestert mot, fordi det er kjernen i det nye karaktersystemet med normalfordeling. Boikott av normerte prøver vil lamme innføringa av dette rasjonaliseringstiltaket. Det er derfor svært viktig at prøven for 8.klassene ca. 25. april blir boikottet. Et krav til regjeringa var at den skulle s t a n s e denne prøven.

Flere skoler stilte med særparoler som angrep spesielle utslag av rasjonalisering på hver enkelt skole. 5-dagers uka er et typisk rasjonaliseringstiltak og elever som har denne uka gikk under parolen: »Nei til 5-dagers uke med økt arbeidspress».

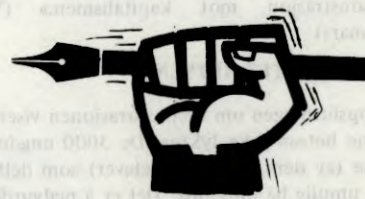

Toget fikk en enorm oppslutning fra skoleelevene og stemningen var på topp hele tida. Forberedelsene av demonstrasjonen førte til at arbeid mot rasjonalisering er blitt satt i gang på mange flere skoler. Nå arbeider vi fram mot en brei og slagkraftig faglig elevfront mot rasjonalisering i skolen.

Skoleelevenes tog og studentenes tog møttes utenfor regjeringsbygget. Studentenes paroler rettet seg mot lukking av enda flere fakulteter som også er et rasjonaliseringstiltak fra statens og storkapitalens side. Skoleelevenes kamp er i realiteten den samme som studentenes og vi må stå s a m m e n for å overvinne den sterke fienden.

Her overraskte vi en rekke konkrete krav til regjeringa. Konkret svar på disse har vi enda ikke fått og vi må stadig presse sterkere på for å få dette.

UNGE HØYRE :

»FANATISKE STUDENTER STÅR BAK«

Det at elevbevegelsen i det siste har rettet seg mot de som står bak rasjonaliseringen i skolen, staten og storkapitalen, har ikke ført til positive reaksjoner fra alle hold. Vi kan tydelig merke en begynnende hets mot og mistenkeliggjøring av elevenes kamp.

Dagen før demonstrasjonen den 12. mars satte de få Unge Høyre aktivistene i gang en febrilsk aktivitet for å få sine medelever til å boikotte aksjonen. Ved løpesedler og agitasjon på almannamøter mistenkeliggjorde de aksjonen så godt de kunne. Her var det ikke bare antydninger, men direkte usanne påstander og løgner. Fra en stensil delt ut på Katta: »Støtt ikke denne demonstrasjonen som ledes av fanatiske studenter; – det er bare å bli ført bak lyset!!!« De hevdet også at det anti-kapitalistiske grunnlaget for demonstrasjonen ikke var riktig fordi: »Storkapitalen har ikke noen som helst innflytelse på det som bestemmes i skoleverket.« (Fra løpeseddel). Alle som gikk i toget var blitt lurt: »Aksjonen som hadde støtte fra flertallet av elevene endte plutselig på mystisk vis som en demonstrasjon mot kapitalismen.« (VG 13. mars)

LYKTES HETSEN?

Oppslutningen om demonstrasjonen viser at denne hetsen ikke lyktes. De 3000 ungdommene (av dem 2000 skoleelever) som deltok kan umulig ha blitt lurt. Det er å nedvurdere sine medelever når folk fra UH tror at noen går i en demonstrasjon uten å ha diskutert og blitt enige om grunnlaget. Når så mange elever slutter opp om en demonstrasjon viser det også at grunnlaget har vært utformet gjennom diskusjoner blant en stor del av elevene. Det hadde ikke vært på langt nær så mange hvis parolene hadde blitt laget på forhånd og dyttet ned over hodene på folk.

HETSEN INGEN TILFELDIGHET

De som har stått for angrepene på elevbevegelsen er ikke hvem som helst. UH har følgende holdning til storkapitalen: »Vi ønsker å begrense dens innflytelse der den er for sterk. Allikevel ser vi dens store betydning for samfunnet vårt.« (løpeseddel). Ut fra dette synet kan ikke UH bekjempe rasjonalisering når de bare vil »samarbeide med ansvarlige myndigheter« uten å se hvem som står bak myndighetens tiltak og rette slagene mot disse kreftene.

Det var ikke uventet at VG ville kjøre ut mot bevegelsen. De har jo som kjent stadig angrepet *alle* grupper som har kjempet mot stat og storkapital: studenter, streikende arbeidere, soldater og nå også skoleelever.

At nettopp de som står bak myndighetene, staten og kapitalen og er deres beste støttepillere, er de som har skreket opp må vi ikke se på som noe trist. Det er tvertimot gledelig. Det viser at skoleelevene har analysert situasjonen riktig. Det viser at kampen nå har en riktig linje og at den er slagkraftig. Hets og angrep fra motstanderne våre må bare få oss til å slutte oss bedre sammen for å stå sterkere

kommer fra. Kommer den fra ærlige kamerater som vil hjelpe bevegelsen framover må aksjonskomiteene på skolen diskutere den grundig, finne ut hva som er feil og prøve å rette på det. Dette vil bare gjøre kampen sterkere.

Kampen elevene fører mot rasjonaliseringa i skolen er inne i et riktig spor. Vi må derfor vente hardere og krassere angrep i framtida. Disse vil bare ha til hensikt å sverte bevegelsen

til neste gang.

TA OPP ÆRLIG KRITIKK

Dette betyr ikka at all kritikk skal avvises. Vi må imidlertid finne ut hvor kritikken

og ødelegge enheten blant elevene og lærerne samtidig som de forsvarer de som har innflytelse over skolen. Vi må være på vakt mot angrep og avvise dem så snart de kommer. Det vil glede oss at staten og storkapitalen er redd for vår kamp.

Forbered interesseorganisasjoner!

Når vi skal organisere oss videre, må diskusjonen om en elevenes interesseorganisasjon stå i sentrum. Her skal vi gi noen momenter til debatten.

En elevenes interesseorganisasjon må for det første være anti-kapitalistisk, dvs. rette seg mot dem som virkelig står bak rasjonaliseringa i skolen. Den 12. mars ble det enighet nesten alle steder om at kampen måtte foregå på et anti-kapitalistisk grunnlag.

For det andre må interesseorganisasjonen bygge på aktivister, på folk som virkelig er villig til å yte en innsats i kampen, ikke bare på møtene, men også ellers i skoletida blant medelevene. Dersom dette ikke er tilfellet, vil vi kunne oppleve at en voksende interesseorganisasjon ganske raskt synker ned på det nivået mange elevråd er i dag, med noen få folk på toppen som ikke har kontakt med resten av elevene.

Hvilke saker er det nødvendig at elevenes interesseorganisasjon tar opp? Svaret ligger i navnet »elevenes interesseorganisasjon«. Interesseorganisasjonen skal forsvare elevenes interesser mot angrep fra staten og storkapitalen

å organisere alle elevene til motstand. I dag kommer de hardeste angrepene i form av tallkarakterer, standardiserte prøver og 30-timers uke. Kampen mot disse tiltakene blir derfor svært viktig. Denne kampen er det også

de fleste aksjonskomiteene rundt på skolene har reist.

En ting som imidlertid har vært forsømt mange steder, er å ta opp tiltak som er spesielle for hver enkelt skole. Det kan være saker som refundering av reiseutgifter, bedre garderobes i gymsalene, kamp mot økt elevtall i klassene osv. Ved at vi går til aksjoner på slike konkrete saker, er det lettere å aktivisere alle elevene. – Men vi må også her være grundige med å forklare at de forskjellige sakene vi aksjonerer mot er utslag av statens og storkapitalens innsparingspolitikk.

Etterhvert som kampen mot rasjonaliseringa utvikler seg, vil også myndighetene bli mer og mer desperate. Kampen vår vil bli sett på som ulovlig, det vil bli en forbrytelse å danne eller arbeide innenfor en interesseorganisasjon. Eksempler på dette har vi sett allerede. At kampen for å forsvare interessene våre blir sett på som lovbrudd, må vi selvsagt ikke gå med på. I mange situasjoner vil det derfor bli en viktig oppgave for interesseorganisasjonen å hindre overgrep mot elevene, som utvisninger o.l. når de »bryter reglementet« i kampen mot skolemyndighetenes elevfiendtlige tiltak.

Vi oppfordrer folk til å føre diskusjonen om en elevenes interesseorganisasjon i RØDE GARDE.

MO I RANA

fra gymnassamfunnet

Et viktig skritt framover i kampen mot rasjonaliseringa i skolen er tatt på Rana gymnas i Mo i Rana. En rapport derfra forteller at: »Det har i stor grad lyktes å stille rasjonaliseringa i skolen i sammenheng med de EEC-forberedende tiltak som kapitalen gjør.»

De skriver videre om hvordan et Rød

Front-styre er blitt valgt i gymnassamfunnet etter diskusjoner og løpeseddelutdeling i klassene. Parolene for styret er:

- *Bekjemp rasjonaliseringa i skolen! Nei til det nye karaktersystemet, normerte prøver og 5-dagersveka!*
- *Til kamp mot EEC og dyrtid!*
- *Enhet arbeidere-elever-lærere!*
- *Bekjemp USA-imperialismen og den sov-*

fra yrkesskolen

Aksjonskomiteen mot EEC og dyrtid på Yrkesskolen ble starta 26/10 i fjor. I samarbeidet med de andre komiteene i Rana mobiliserte vi til folkemøtet 2. desember. Det møtte opp ca. 150 mennesker, deriblant mange yrkesskoleelever som gjennom aktiviteten vår hadde fatta interesse for arbeidet vårt. Aksjonskomiteens paroler ble vedtatt mot 3 stemmer på møtet.

Seinere ble det arrangert studier på EEC og dyrtid ved Yrkesskolen. Elevrådsformannen satte imidlertid i gang ondsinnet sladder om at det bare var rå »SUF-propaganda» som kom fram på møtene. Etter at ledelsen i elevrådet og et par lærere hadde lett fram og blåst støvet av en paragraf om at alle elevaktiviteter skal ligge under elevrådet, fikk vi beskjed om at vi ikke lenger fikk låne rom til møter ved skolen.

Aksjonskomiteen er en fri organisasjon som ikke skal ligge under noen annen, og da især ikke det elevrådet vi har her ved skolen. Vi fikk imidlertid låne møterom et annet sted, og studiene fortsetter med

stadig større oppslutning. Av en elevmasse på ca. 300 har allerede 80 skrevet seg på listen som støtter aksjonskomiteen.

For ei tid sia ble aktivistene i komiteen anklaga for å »forstyrre elever og lærere i undervisningen». Den tåpelige anklagen ble fullstendig tilbakevist av elever og lærere.

I forbindelse med at det tok veldig lang tid for stipendene ble utbetalt på skolen, kjørte aksjonskomiteen ut en løpeseddel som krevde at stipendene måtte bli utbetalt innen et bestemt tidspunkt. Vi pekte på at administrasjonen var så overarbeidet på grunn av rasjonaliseringa innen etaten at det gir seg slike utslag som forsinkelse i utbetalinga av stipendene. Videre pekte vi på at stipendene ikke økte, mens prisene har steget voldsomt.

Vi er i ferd med å ta opp aukainga av husleia ved skolens internat, og det er store muligheter for at elevene reiser seg til virkelig kamp. Avgjørende skritt er i ferd med å bli tatt her. Nærmere rapport seinere.

jetiske sosialimperialismen! NATO ut av Norge!

Å sette disse parolene ut i livet krever et nært samarbeid med aksjonskomiteen mot EEC på skolen og rapporten forteller: »Neste møte i gymnassamfunnet går på rasjonaliseringa i skolen og er et samarbeid mellom Rød Front-styret og aksjonskomiteen mot EEC og dyrtid. Møtet er lagt til første dag i aksjonsveka mot EEC. Møtet er åpent slik at det forhåpentligvis kan samle elever og arbeidsfolk.

Samarbeidet mellom Mo gymnassafunn og Aksjonskomiteen skal styrkes, og man har allerede i fellesskap gitt ut en løpeseddel som går på rasjonaliseringa i skolen. Det neste skrittet er ei felles avis. Avisa RØD FRONT vil ta opp emnene som kommer opp i gymnassamfunnet, men spesielt kjøre fram Aksjonskomiteens arbeid mot dyrtida ved å ta opp lokale saker.»

Aksjonskomiteen har lagt hovedvekten på arbeid mot EEC og rasjonalisering i skolen, men de har også mobilisert medlemmene til kamp mot EEC utenfor skolen. Et medlem av komiteen skriver: »KU'ere og enkelte AUF'ere forsøkte på stiftelsesmøtet ved gymnaset med alle slags mulige knep å forhindre danninga av en aksjonskomite. Dette lyktes overhodet ikke. Det eneste arbeidet som drives mot EEC Komiteen har ca. 50 medlemmer og daglig trekkes nye med. Gjennom løpeseddelaksjoner, debatter og praktisk jobbing i det hele tatt har vi lagt grunnlaget for å mobilisere medlemmene og elevene utafør komiteen til kamp. De er forberedt til å stå på stands, husbesøk, løpeseddelaksjoner og demonstrasjonstog i slutten av veka.»

HADELAND GYMNAS:

På Hadeland gymnas har elever og lærere reist kampen mot 5-dagersuka. Vi bringer her et utdrag fra en uttalelse vedtatt på allmannamøte 8/1-71 etter diskusjoner i klassene:

»Vi er imot ei 5-dagers uke som vil gjøre forholda i den norske skolen verre både for lærere og elever. Erfaringer fra de skoler som til nå har hatt 5-dagers skoleuke viser at hverken elever eller lærere er tilfreds. Som en følge av kortere timer og et leksefag mer pr. dag har arbeidspresstet blitt betydelig hardere. Forutsetningene for at vi skal godta 5-dagers skoleuke er:

a. Elevenes hjemmearbeid må reduseres slik at 5-dagers-uka blir reell. Det forutsetter at pensum reduseres i takt med timereduksjonen.

b. Lærernes lesetid må reduseres i samme forhold som elevenes uten at dette fører til nedsetting av lærernes lønn.»

Redaksjonen støtter fullt opp om Hadeland-elevenes syn og krav og oppfordrer dem til å reise motstand mot de andre rasjonaliseringstiltakene skolen er utsatt for. Artiklene i RG fra andre skoler tror vi vil hjelpe. Elever på andre skoler kan lære av Hadeland-elevenene. Det er viktig å vise at elever og lærere i k k e godtar at dette harde rasjonaliseringstiltaket blir innført i skolen. Ta opp 5-dagers uka til diskusjon og reis kampen mot den!

ÅLESUND:

På Nørøy ungdomsskole i Ålesund har det blitt vedtatt en resolusjon mot det økte arbeidspresstet i skolen. I resolusjonen heter det blant annet: »Både i ungdomsskolen og i gymnaset ser vi i dag at flere og flere elever har problemer med å følge opp skolearbeidet skikkelig. Mange elever flyttes stadig ned på levere kursplaner i ungdomsskolen og i gymnaset må mange gi opp og begynne på yrkesskoler. Arbeidspresstet øker i alle fag, elevene blir raskt skoletrotte og de begynner å skulke skolen.

Hvorfor er det slik at arbeidspresstet øker i skolen?

Vi mener dette er et resultat av bevisst effektivisering og rasjonalisering av skoleverket fra skolemyndighetenes side.

Resolusjonen tar så for seg karaktersystemet og de standardiserte prøvene og konkluderer: »På denne bakgrunn krever vi at de standardiserte prøvene ikke skal brukes mer verken i ungdomsskolen eller gymnaset! Når elevene skal protestere mot ting vi er misfornøyd med i skolen, har vi små muligheter til det: Elevrådet har ingen makt, skoleaviser sensureres, det er forbudt å dele ut løpesedler og henge opp plakater. Derfor krever vi også:

Skoleavisa må ikke sensureres! Elevene må fritt få henge opp plakater og dele ut løpesedler på skolen! Elevene må selv bestemme over elevrådet!»

Redaksjonen ønsker elevene i Ålesund lykke til med den fortsatte kampen.

NYTT FRONT AVSNITT

MARXIST-LENINISTENE VELGES TIL NORSK STUDENTUNION

For første gang har SUF(m-l)-stud. stilt til valg til Landstinget i Norsk Studentunion. De fikk innvalgt 3 representanter fra Historisk-Filosofisk fakultet og 1 fra Samfunnsvitenskapelig fakultet i Oslo. Mange har undret seg over dette, og ment at dette betyr en helt ny politikk fra SUF(m-l)s side. Vi har derfor intervjuet en av dem som ble innvalgt.

– Hvilken funksjon har NSU i studentpolitikken?

– Norsk Studentunions hovedfunksjon er å forsøke å avlede den kampen de utdannings-søkende må føre for å tilfredsstille sine interesser. Byråkratene i NSU sprer illusjoner blant studentene om at de ivaretar deres interesser på en god måte, f. eks. ved å forhandle med statsbyråkratene, noe som aldri har gitt særlige resultater.

– Hva slags organisasjon er NSU?

– I dens statutter står det at »NSU's formål er å ivareta interessene til norske studenter i inn- og utland» og at »NSU er det representative organ for de studenter som til enhver tid er medlem av unionen». Organisasjonen er bygd opp med fastlønte »tillitsmenn» på toppen, med »saksbehandlere» tilknyttet »administrasjonen», dvs. folk som er isolert fra studentene og ikke deler deres kår. NSU følger en politikk som passer staten og monopolkapitalen, fordi det økonomiske grunnlaget til NSU legges gjennom bevilgninger fra staten og fra Samskipnaden.

– SUF(m-l)-stud. går til angrep på byråkratiske pampeorganer og mener at slike må vekk, altså at studentene selv må stå i ledelsen for kampen. Går dere ikke i mot dette prinsippet ved å stille til valg i NSU?

– SUF(m-l) mener at slike borgerlige klasseorganer historisk har overlevd seg selv. Kapitalismen og den borgerlige parlamentarismen er på vikende front i verden i dag. Men politisk og praktisk i Norge i dag har disse klasseorganene fortsatt en viss betydning. Det norske folket er ennå ikke fast bestemt på å knuse kapitalismen studentene har fortsatt en viss tiltro til NSU, og deler ikke kommunistenes oppfatning av parlamentarismen. Derfor er det riktig av oss å klargjøre gjennom vår praksis innenfor NSU hvor ubrukelig et slikt organ egentlig er. Vi vil selvsagt så langt det er mulig »bruke» NSU for å fremme studentenes interesser, og mener at dette vil utfylle kampen på grunnplanen.

– Hva mener dere å kunne utrette i NSU? Sikter dere på å overta NSU's byråkratiske apparat som enkelte har hevdet?

– Jeg har alt sagt en del om dette. Men for å ta det kort: Marxist-leninistene vil avsløre NSU's borgerlige klassegrunnlag. Vi vil videre presse NSU så langt som mulig til å innta et progressivt standpunkt i enkeltsaker. Det viktigste for oss er å spre propaganda og

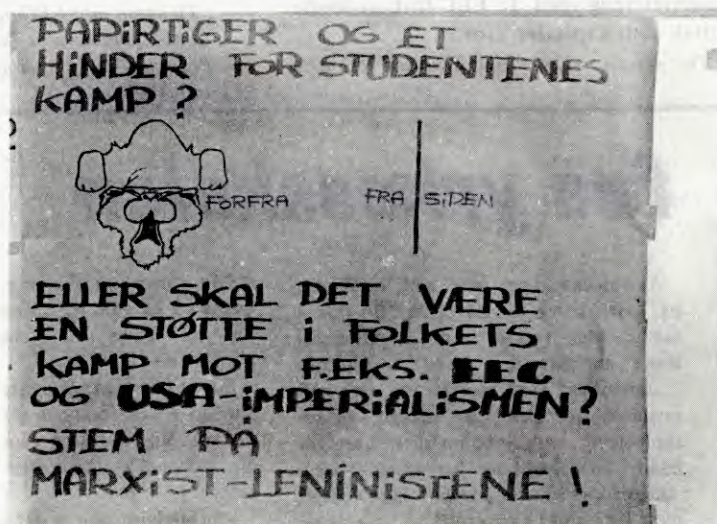
agitasjon blant studentene, altså drive politikk som studenter blant studenter. Vi er ikke interessert i å overta NSU's byråkrati, vi vil bruke det for å avsløre det.

– Betyr dette valget en ny taktikk fra SUF(m-l)-stud.'s side?

– Vi har trodd at det var mulig å avsløre NSU uten å delta i den, ved agitasjon og propaganda. Nå vil vi ved arbeid i NSU gjøre dette. Deltakelsen i NSU betyr en utvidelse av kampen til et nytt frontavsnitt, og vil gi oss nyttige erfaringer.

– Vil ikke dette svekke studentenes tiltro til SUF(m-l)-stud.?

– Marxist-leninistenes praksis vil avgjøre dette. Vi har tillit til at folk vil være enige med oss og slutte opp om lagets linje hvis vi evner å komme fram til en riktig linje og sprer den på en skikkelig måte blant studentene. Tviler vi på dette, vil vi ikke oppnå noenting.

Marxist-leninistisk veggavis fra Blindern foran valget til NSU. Skal NSU være en papirtiger, eller en støtte i folkets kamp?

Studentene om 12. mars

I vår har samholdet mellom studenter og skoleelever vært sterkt. Vi kan stille spørsmålet fra studentenes side: Hvilken interesse har studentene av å solidarisere seg med skoleelevene? Har ikke studentene nok med sine egne krav? Svaret på dette må være å vise studentenes situasjon nå og i framtida, vise sammenhengen mellom studentenes kamper og kampene til alle andre grupper av folket.

Både skoleelever, studenter og hele det arbeidende folket står overfor den samme motstanden, nemlig monopolkapitalen som har sin beste medhjelper i staten. Alle de framstøt som kommer fra denne kanten har det felles at det er profittmotivet som er den drivende kraften. Rasjonalisering av skoler og universitet betyr billigere utdanning av arbeidskraft, rasjonalisering på arbeidsplassene betyr større utbytte for kapitalen. Den sterke prisstigningen samt forhøyelser av skatter og avgifter betyr det samme. Men alt dette gir som resultat at levevilkårene for folk i Norge blir forverret, det er arbeidsfolk som betaler for alt dette med hardere arbeidspress på arbeidsplassen, det er elevene og studentene som må betale for dette med større pensum og kortere lesetid. Etter demonstrasjonen den 12. mars og i Stortinget er det tydelig at enheten mellom skoleelever og studenter er forstått av begge grupper som en nødvendig og riktig ting. De fleste av studentene kommer ut i

arbeidslivet som lærere, og det betyr at de har interesse av at forholdene i skolen ikke blir forverret. Rasjonaliseringen av skolen går like mye ut over lærerne som elevene, slik at parolen »Enhet lærer og elev» er en riktig parole.

Vanskeligere er det derimot for noen å forstå nødvendigheten av solidaritet mellom studenter og arbeidere. Enkelte hevder at en slik enhet ikke har noen betydning på lengre sikt fordi studentene vil komme ut i arbeidslivet som en gruppe med motstridende interesser av arbeidsfolk. Denne påstanden kunne ha sin riktighet for noen tiår siden, da studentene hovedsaklig var rekruttert fra storborgerkapet og kom ut fra universitetet som embetsmenn. Men dette er ikke lengre tilfelle. Fortsatt kommer nok størstedelen av studentene fra mellomklassen, men det kommer stadig flere fra arbeiderklassen og framtidsperspektivet er idag noe helt annet. Proletariseringen av akademikere er et faktum som tar

Enheden i EEC-kampen motarbeides

LEDER FRA KOMMUNISTISK UNGDOM TILKALLER POLITIET

Da EEC-kommisjonens formann, italieneren FRANCO MARIA MALFATTI, skulle ha samtaler på tomannshånd med tidligere utenriksminister Stray, sto ca. 150 demonstranter utenfor UD og ropte: »REIS HJEM MALFATTI!» og »NEI TIL EEC!». I demonstrasjonen deltok både medlemmer av Folkebevegelsen mot EEC og Arbeiderkomiteen mot EEC og Dyrtid, og uavhengige EEC-motstandere. Demonstrasjonen var på den måten et godt eksempel på aksjonsenhet i en konkret sak mellom folk som er tilsluttet forskjellige organisasjoner, og som sikkert har forskjellige oppfatninger om hvordan anti-EEC-arbeidet bør drives. Initiativet til å gjøre noe med Malfattis besøk kom fra Kampanjen Norge ut av NATO, som er blant de organisasjonene som har tatt opp kampen mot EEC. Alle organisasjoner som har gått imot EEC, ble invitert til å drøfte en felles løpeseddel som skulle oppfordre folk til å avvise Malfattis besøk. Flere av de politiske ungdomsorganisasjonene sa seg helt enige i tiltaket, men da Folkebevegelsens ledelse ble kontaktet, kom den med de underligste krumspring for å unngå å være med i et felles opplegg mot Malfatti. Fra folkebevegelsens sentrale kontor ble det servert argumenter som: »Vi kan ikke være med på dette, for det er å uttale seg om NATO» (enda det ikke fantes et ord om NATO-problematikken i utkastet til løpeseddel!), og: »Dessuten er jo Kina gått inn for EEC!»

Folkebevegelsens sentrale ledere brydde seg ikke engang om å sende noen på møtet for å diskutere saka. Det later til at de prøver å innbille seg selv og andre at den linja som vil tjene anti-EEC-arbeidet best, er å innta en mest mulig sekterisk holdning: Å avslå ethvert

vekk den fordums glansen av et universitetsstudium. De aller fleste av studentene blir alminnelige lønsmottakere, slik som lærere, funksjonærer osv. Derfor har studentene den samme interesse som arbeidsfolk av å kjempe mot forverringen i samfunnet, de har den samme interesse av å kjempe mot dyrtid og lønnsstopp og andre former for økt utbytting av det arbeidende folket nettopp fordi de vil bli en del av det. De eneste som har interesse av at en slik enhet ikke blir noe av er staten og monopolkapitalen. De forstår at enhet betyr styrke i folkets kamp mot dem, og den styrken vil de unngå. Dette forsøker de ved å sette de forskjellige grupper opp mot hverandre, de bruker den velkjente taktikken »splitt og hersk».

Derfor er det viktig at vi klarer å gjennomskue denne politikken og klart tilbakeviser den. Dette har vi en god anledning til å gjøre ved å vise vår enhet på arbeidernes kampdag 1. mai. Da skal arbeidere, studenter og skoleelever gå sammen under de samme faner som en kraftig manifestasjon av enheten i folket mot kapitalen og dens lakeier.

TIL FELLES KAMP MOT FELLES FIENDE
DEN 1. MAI.

samarbeid med andre organisasjoner som kjemper mot EEC, uten overhodet å ville ta opp til diskusjon de konkrete sakene som det foreslås samarbeid om.

Vi tror ikke at den sekteriske holdningen som ledelsen i Folkebevegelsen inntar vil tjene EEC-arbeidet, verken på kort eller lang sikt. I aksjonen mot Malfatti kunne vi tvert om se hvordan mangelen på enhet svekket aksjonen: Folkebevegelsen fikk spredd svært lite propaganda om saka (utelukkende en stensil som ble delt ut noen få timer om morgenen på Universitetet i Oslo), og løpeseddelen som Kampanjen Norge ut av NATO utga sammen med 10 andre organisasjoner, kunne ha fått enda større spredning enn den fikk, hvis Folkebevegelsens medlemmer hadde vært med i arbeidet.

Vi vil også trekke fram en episode som

skjedde under demonstrasjonen: Da demonstrasjonen var nærmest avsluttet, prøvde en av demonstrantene å holde en kort oppsummerende appell, slik det er vanlig ved demonstrasjoner av denne typen. Taleren kom så langt som til å nevne at Malfatti representerte europeisk monopolkapital, før hun ble avbrutt av en pamp i Kommunistisk Ungdom, som også sitter i ledelsen for Folkebevegelsen ved Universitetet i Oslo. Denne mannen løp straks i spissen for tre politifolk mot taleren for å avbryte henne! Var det ordet monopolkapital KU-pampen var så redd for å høre midt oppi demonstrasjonen, eller ser folk i KU-ledelsen og ledelsen av Folkebevegelsen det som sin prinsipielle oppgave å hjelpe politiet med å hindre demonstranter i å komme til orde? Vi vet ikke. Men det vi vet er at en KU-pamp i samarbeid med klassestatens politi gikk imot en anti-imperialistisk appell.

22. mars kom studenter og skoleelever til regjeringsbygget for å få svar på det brevet de ga regjeringa 12. mars. Som man kunne vente var det bare politiet som kom, og de beslagla atpåtill demonstrantenes mikrofoner. Fra regjeringa kom det ikke noe svar.

om begrepet dyrtid

Det er folk som har spurt oss hva vi egentlig legger i begrepet *dyrtid*. Med dyrtid mener vi en allmenn forverring av folkets levevilkår. Dyrtida kommer til uttrykk på forskjellige måter overfor ulike befolkningslag, men det karakteristiske for dyrtida i vår periode er den sterke prisstigninga. Pengenes kjøpekraft blir mindre. I Arbeidernes leksikon (MOT DAG's leksikon fra 30-åra) står det at »... dyrtid fremkalles ved en stigning av prisene uttrykt i gull eller sølv. En slik dyrtid kan fremkalles med utgangspunkt i varene eller med utgangspunkt i pengene. I siste tilfelle derved at der trenges meget mindre arbeide enn før til å produsere en bestemt mengde av

pengemateriale. I første tilfelle derved at verdien av produksjonen og transport stiger, noe som kan fremkalles ved ødeleggelse av produksjonsapparatet, avbrytelse av de økonomiske forbindelser mellom landene osv.»

I dag har vi altså å gjøre med en dyrtid med utgangspunkt i pengene.

Arbeidernes leksikon føyer til:

»Dyrtid spiller en meget betydelig rolle i den alminnelige historiske og samfundsmessige utvikling. Idet store folkemasser får sine levevilkår forverret, blir de politisk aktivisert, stiller seg i kampstilling til det bestående, i mange tilfelle kan dyrtid være den umiddelbare foranledning til revolusjoner oppstand.»

Åsegarden:

RETTSAKEN VIL SKAPE HARDERE KAMPER

1970 var ikke bare året da arbeiderne for alvor gikk til kamp. Det var også året soldatene begynte å sette makt bak krava sine. Streik for 10 kroners-kravet betegna godt at soldatene ikke lenger ville gå for «lut og kaldt vann». Tillitsmannsordninga fikk sin alvorlige knekk. Krava kom heller i form av aksjoner, resolusjoner osv. Streiker og tjenestenedlegelser er blitt hemmeligholdt av karrierelystne offiserer og under trusel om straff. For soldatene var dette et år som viste veien fram mot et bedre soldatliv. For militærledelsen og staten var dette et år med «svokka forsvars-vilje» og «økende undergravingsvirksomhet».

I et forsøk på å sette et skudd for baugen for denne utviklinga, var det KpA i Åsegarden skulle for retten. Et forsøk på å kriminalisere soldatenes interessekamp. Sjølsagt var det spesielle forhold der som forårsaka streiken, men alle uttalelsene og støtteresolusjonene fra de fleste leire i landet sier omtrent det samme: «dette kunne skjedd hos oss». Nettopp for å hindre at soldatene setter makt bak krava sine også andre plasser, var det at det ble tatt affære nå.

»HVOR ER KOMMUNISTENE?»

Sjølve rettsaka var en dårlig komedie. Under dekke av militære lovparagrafer foregikk ei etterforskning som ikke var anna enn heksejakt. «Hvem sto bak», «finn en hemmelig streikekomite», «hvor er kommunistene» osv. var uttrykk som ble brukt. VG's Grundt Spang var til stede som utsendt journalist, kikka ivrig etter «SUF». SIPO hadde sjølsagt sin mann blant tilhørerne. (Avbildet i KK nr. 3) Hvorvidt en av de tiltalte hadde penn og papir med seg på allmannamøtet dagen før streiken, ble sjølsagt et viktig poeng, han kunne jo da være hovedmannen. Når så aktor legger ned påstand om 15 dagers ekstra fengsel for å ha vært ordstyrer på møtet, skjønner en heksejakta bedre, og puslespillet er ferdig når vi får vite at ordstyreren er marxist-leninist.

Det kom fram i rettsaka at den nåværende tillitsmannsordninga er knekket. Det eneste en oppnår gjennom tillitsmenn er saker som ketchup på bordet og papirkorg på romma. Kravet om direkte aksjoner for å få gjennomført viktige saker, sprer seg fra mo til mo. Som svar på dette sa aktor at nettopp derfor var det nødvendig med streng reaksjon i denne saka for å skremme andre soldater bort fra dette. Han innrømte at solidaritet kan være «en bra ting», men når den virker som i denne saka er det en høyst uheldig ting.

SOSIALDEMOKRATENE VIL FORSØKE Å SPLITTE KAMPEN

Det vi kan vente oss er at den sosialdemokratiske regjeringa vedtar å dytte på oss en soldatenes riksdag som de har i Sverige. En arena hvor soldatpamper skal kunne boltre seg i komiteer og feite floskler om demokrati.

Slike byråkratiske organer vi kjenner igjen fra forskjellige skoler og universitet. Opp mot dette må vi stille kravet om en virkelig interesseorganisasjon for og av vanlige soldater uavhengig av stat og militærledelse. Denne organisasjonen kan ikke dyttes på oss – den må skapes av oss sjøl gjennom langvarig arbeid og kamp.

Hva blir så soldatenes svar på forsvarsledelsen og statens overgrep? Vi tror reaksjonen blir en annen enn det de høye herrer håper, for vi vet konkret at det planlegges aksjoner på moene. Ikke fordi en håndfull gutter driver undergravingsvirksomhet, slik enkelte tror. Ikke fordi det er «på mote å streike» som en offiser mente, men fordi soldatene ikke finner seg i å bli behandla med samme vilkårlighet som tidligere. Fordi dette er den eneste måten å fremme sine krav på. Fordi det akkurat som på Åsegarden er reelle forhold som nå må endres!

Men vi må ikke overse truselen om harde reaksjoner mot oss. Vi må gjøre det umulig

for militærledelsen å slå ned på noen få. Vi må forberede eventuelle aksjoner i fullstendig illegalitet. Skal en aksjon bli vellykka, kreves det forberedelser og full enhet. Derfor må vårt første svar på denne rettsaka være å bygge opp kjerner av aktivister og progressive. Soldatkampen kan lett knuses om den baserer seg på spontanitet og aksjonisme, og vi krever av staten og militærledelsen at den svarer på soldatenes krav, at den ikke reagerer med fengselsstraffer.

Kaptein Isak Vanvik, hovedvitne i Åsegarden-saken, følte seg dolket i ryggen over at soldatene kjemper for sine krav. Vanvik burde vite bedre enn de fleste av tillitsmannsordninga ikke har vært i soldatenes interesse.

DE FEM BLE DØMT

Staten og militærledelsen ble slått på retrett. Dette kan fastslås etter at de fem tiltalte i Åsegarden ble idømt de laveste straffer – dvs. dersom de «skikker seg vel» i 2 år framover vil det ikke bli noen straffeutmåling i det hele tatt. Av redsel for hva som ville skje, torde ikke staten gå hardere til verks. Likevel, det er et faktum at de fem ble dømt. Og vi vet hva de ble dømt for – rettsapparatet ble satt inn mot dem som valgte representanter for et kompani soldater som hadde satt nødvendig makt bak rettsmessige krav. For oss soldater er dette klar tale, og få av oss hadde ventet noe annet. Vår tro på det borgerlige rettsapparatet med all sin svada om «likhet og rett», har fått en ny stor sprekk i seg. At utfallet ikke ble hardere skyldes utelukkende vår styrke, eller som militærsjefer sa det: «– faren for opprør i leirene i slutten av mars.» Nå vil sjølsagt militærledelsen prøve å gjøre såkalt presedens ut av saka – dvs. at militarister av typen kp-sjef Wanvik i Åsegarden skal kunne vifte og true med dommen mot soldater i aksjon og at domstolene skal greie kunne slå fast «at det er ulovlig å drive

interessekamp for soldater» i seinere saker.

De militære sjefer er nok bare halvforneoyd med resultatet, helst hadde de sett de fem bak lås og slå for lengre tid. Men helt sikkert er det at de vil prøve å bruke saka til å få andre soldater innafør ved seinere streiker og aksjoner. For oss soldater er det bare en vei ut. Vi kan ikke og må ikke la oss knekke og skremme. Den eneste veien for oss er å gjøre dommen til et papir i rettsarkivene. Og det kan vi – vi er mange nok og sterke nok. Vi skal gjøre som arbeidsfolk har gjort med arbeidsretten, gjort den til en papirtiger. Det er bare ett språk staten og den reaksjonære militærledelsen skjønner, og det er kamp. Gjennom kamp, gjennom n y e streiker skal vi forsvare våre interesser og vise at vi ikke finner oss i å bli gjort til kriminelle. Formann Mao sier at «alle synsmåter som overvurderer fiendens styrke og undervurderer folkets styrke er feilaktige». Dette gjelder for oss, vi skal vise at vi er sterke, at vi ikke lar oss stoppe.

**SLÅ TILBAKE
KRIMINALISERINGA
GJENNOM KAMP!**

BORGERSKAPET

EN DUM STUT SOM SER RØDT

»Revolusjonen er hovedtendensen i verden i dag». Slik oppsummerer kamekrat Mao utviklingen i dag. Folkene reiser seg til kamp mot imperialismen og mot de reaksjonære innenlands. Ser vi på utviklinga i vårt eget land, må analysen bli den samme. Revolusjonen er hovedtendensen i Norge i dag.

Hva er grunnlaget for ei slik tese? Vi ser at folk organiserer seg til kamp på alle områder, på arbeidsplasser, skoler, soldatleire og universitet. Mot utbytting og undertrykkelse. De revolusjonære organisasjonene vokser i styrke og omfang, og samtidig som arbeidere, soldater og ungdom under utdanning samler seg, ruster vår fiende, borgerskapet, seg mot vår kamp. Røde faner virker på borgerskapet som en rød klut på en dum stut. Den lukker øynene og raser rett fram i håp om å treffe et eller annet.

En slik fiende er både farlig og ufarlig. Er det bare en rød klut, blir det lettere å ramme. Situasjonen i dag er at det stadig blir flere røde kluter for den borgerlige stuten. Og akkurat som oxen rister på hodet for å sikte målet klarere, forsøker borgerskapet å finne den farligste fienden. Verken skoleelever eller studenter kan gi kapitalismen dødsstøtet. Heller ikke husmødre, fiskere, bønder eller pensjonister. Derimot er industrien kapitalismens hjerte. Her skaper arbeiderne varene og profitten. En streik her rammer borgerskapets livsnerve. Den dagen hele folket under ledelse av arbeiderklassen slåss, ikke bare for lønna, men også for sosialismen, står vår »okse» for fall. Da har den kun et våpen å svare med, militærmakta. Soldater med våpen i hånd som skal tvinge folket bort fra veien mot det virkelige demokrati, vårt diktatur over borgerskapet.

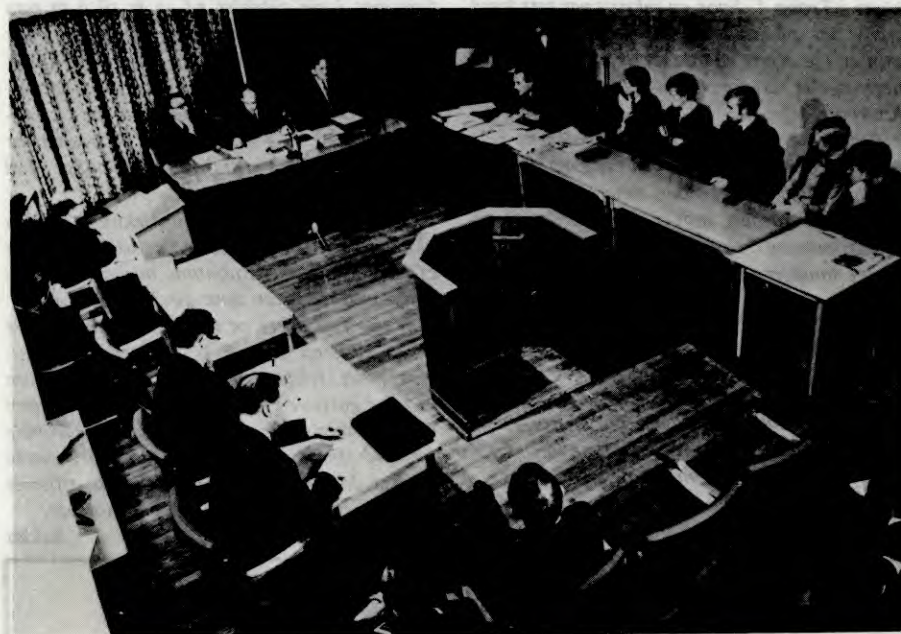
Borgerskapet forsøker å stoppe arbeidernes kamp, men NORGAS-, Souda- og Sporveisarbeiderne marsjerte tvers igjennom arbeidsretten til seier. Lærere og elever har tatt de første skritt i kampen mot rasjonaliseringa i skolen. Studentene har delvis slått tilbake Ottosen-komiteen og lånekassas trusler. Motvillig lar borgerskapet dette skje.

HVORFOR BORGERSKAPET KRIMINALISERER SOLDATENES KAMP

Men så, soldater krever økte dagpenger. Soldater i streik. Soldater organiserer seg. For oss som daglig kjenner soldatlivet er dette en naturlig konsekvens av de kåra vi lever under. For oss er det klart at vi må kjempe for å bedre vår stilling. Men for borgerskapet er dette et tegn på at deres trumfess faller ut av handa. Som oxen ser de atter rødt og galopperer blindt framover. Resultat: Kast soldatene i fengsel. De så plutselig faren i at streiken i Asegarden kunne inspirere andre soldaters kamp. De blir redde når de ser at soldatene ikke bare tenker sjøl, men også

handler. Rettssaka mot de fem tillitsmennene viste med all tydelighet at dette var forsvarsledelsens egentlige grunn til å true med fengsel. Derfor er det at vanlige borgerlige demokratiske rettigheter ikke får innpass på moene. Skal soldatene i krisetider settes inn mot folket, må de vise blind lydighet. Skal soldatene marsjere med våpen i hånd mot sine egne kamerater, må de lære å lystre som roboter.

Derfor må de læres opp til blind lydighet, innpodes med borgerskapets reaksjonære ideologi og leve et soldatliv i undertrykkelse

Enten arbeidsfolk dras for arbeidretten eller soldater skal dømmes for »ulovlige» aksjoner, ser vi det samme. En kraftig støtte ute blant folk gjør slike iscenesettelser som den på bildet nokså ufarlige. Noen hard dom turde man ikke gi de fem.

OPERATIV OMPRØVNING

Dette er tittelen på en artikkel i det reaksjonære »Norsk Militært Tidsskrift» nr. 2 for i år. Og hva består denne »operative omprøvingen»? Jo, det er oppbygging av en høgt mekanisert, stående brigade rundt tettstedene i Sør-Norge. Begrunnelsen for dette er at sovjetiske marinefartøy har beveget seg sør for Island! Vi synes denne er tynn, og tror det er andre ting som er ute og går. Det er minst ett år siden soldater for første gang fortalte om utvidelse av de stående enhetene på steder som Sessvoll, Trandum og om utsagn som (bl. a. fra offiserer)» – nå skal det bli brigade i Sør-Norge». Mye tyder altså på at brigaden har vært under oppbygging i lengre tid, – først nå kommer begrunnelsen: nye sovjetiske flåteøvelser. Her plukkes ut to sovjetiske flåteøvelser og øking av den sovjetiske flåten, konklusjon: vi trenger lette, be-

og isolasjon fra folket. Revolusjon er tendensen i utviklinga i dag. Men revolusjonsfana heises ikke i dag. Det er ennå langt igjen. Kampen i dag er forsvar mot økt utbytting og undertrykkelse. Borgerskapets svar er ikke åpen vold, men kriminalisering. Samtidig som arbeidernes kamp ble gjort »ulovlig» ved lønnsstoppen, ble vår, soldatenes, kamp møtt med fengselstrusel. Vårt svar må være å heise stadig flere røde faner. Vi må vise at vi ikke lar oss skremme. Vi forlanger å bli hørt. I dag krever vi skikkelige forhold på moene. Vi krever økte dagpenger. Vi vil ha bedre permordning. Vi vil ha skikkelig regulert tjenestetid og ikke tilfeldig kveldstjeneste. Disse og andre krav er mulig å få gjennomført, om vi så må gå tvers igjennom militærlov til seier.

Den dagen sosialismen står på dagseddelen, b e r vi ikke militærledelsen om forbedringer. Da går vi sammen med arbeiderklassen og skaper et samfunn etter vår egen skikk!

vegelige og mekaniserte enheter i Oslo-området. Vi må spørre hvordan et så drastisk tiltak som stående brigade rimer med denne spinkle argumentasjonen og med den »tilnærming» og det samarbeid sovjet-revisjonistene ellers innleder med NATO og USA-imperialismen, f. eks. ved all-europeisk-sikkerhetsordning. Og vi må spørre hva er det slike hurtige, mekaniserte enheter er særlig velegnet til? Jo, et er nettopp slik de ble brukt i Polen og Tsjekkoslovakia – til å slå ned folkeoppstander og demonstrasjoner. Tendensen i Europa, og Norge, er klar – tilspissing i kampen mellom monopolkapitalen og folket. Dette viser seg på alle områder av samfunns- livet. For borgerskapet blir det derfor nødvendig å styrke voldsapparatet – raske, mekaniserte enheter og stående brigade til bruk f. eks. mot arbeidere i Oslo, – eller strategisk plasserte enheter ved flyplasser som Gardemoen til rask forflytting og bruk lenger nede i Europa?

RØDE GARDE BESLAGLAGT

TÅPELIGHETER ØKER MISNØYEN PÅ MOEN

Det er full forvirring og usikkerhet i forsvaret. Foreløpig eksisterer det ingen lur taktikk for å møte den økende misnøyen som gjør seg gjeldende blant soldatene. Selv noe så lite som et dårlig besvart soldated, kan få begret til å flyte over. Derved går ledelsen til aksjoner mot mulige aktivister. Røde Garde beslaglegges. Det trues med rettsak. Men lar soldatene seg stoppe? Nei! Sånne tiltak øker tvert om forakten for den råtnete forsvarsledelsen. Dette er et innlegg fra en soldat på feltartilleriets skole og øvingsavdeling på Haslemoen.

»Det startet med at soldatene «Gud bevare kongen og fedrelandet» fikk et meget lunkent ja-svar, en overveiende taushet og spredte nei-rop. Samme dag, noen timer seinere, ledet batterisjefen sjøl skapvisitasjon etter »private klær» i Tropp 1, hvor en rekrutt var tatt for å svare nei på soldateden. Under skapvisitasjonen ble Røde Garde beslaglagt, med den begrunnelse at forsvaret ikke tolererte slik litteratur.

Dette overilte skritt fra batterisjefens side var utvilsomt uklokt, så det beslaglagte materiell ble tilbakelevert noen timer seinere. Men han nedla forbud mot å legge slikt ut på fellesrommene. Noen uker seinere ble forbudet innskjerpet med følgende tre punkter:

Forbud mot å diskutere politikk sjøl i fritida. Forbud mot å spre Klassekampen, Røde Garde og liknende materiell til andre rekrutter. Forbud mot å arrangere møter. For å legge vekt bak forbudene, ble neisvaret på soldateden benyttet. Etter at denne »alvorlige» sak hadde vandret gjennom diverse etater ble den lagt på is, og dersom svaret var en »flåsete» bemerkning vil det muligens bli noen

døgn i bua, sannsynligvis ingenting. Men dersom det etterfølges av politisk aktivitet vil saka bli tatt opp i full bredde, muligens gå til sivile myndigheter for sivil rettsak. Den formelle velsignelse for denne truselen har forsvaret i sin tidsfrist på et år til å ta opp saker. (Den militære straffelov). Sjølsagt blir slik meningsterror ikke gjort allment kjent, men formidlet i all »fortrolighet» på batterisjefens kontor. Men soldatene har fått kjennskap til saka, noe som har økt interessen for Røde Garde. Nye tiltak er nødvendige skal forbudene håndheves!

Og det er aktivistenes innvirkning på den økende opposisjonen som forsvarsledelsen og offiserene frykter. Spontane mishagsytringer, uvilje mot tjenesten samt direkte åpen opposisjon trer tydeligere og tydeligere fram. Og det er en allmenn tendens som kommer til uttrykk når feltpresten på sitt spørsmål om hvorfor gutta er i forsvaret, bare fant en mann i en hel tropp som ga som årsak at han ville forsvare »fedrelandet» – alle de andre svarte med at de var tvunget. Soldatene identifiserer ikke folkets interesser med dagens forsvar.

Soldat

SNYTT OG SPLITT

MEN TRE MILLIONER TIL SKIRENN

Soldatene ved Trandum og Sessvoll leir har gjennom flere år blitt snytt for de velferdspengene de har krav på. Siste år fikk vi utbetalt 3,73 øre pr. dag pr. mann, mens vi hadde krav på 9 øre. Begrunnelsen for dette er at soldatene i Nord-Norge og på marinens fartøyer må prioriteres. Vi støtter disse soldatene krav fullt ut, men vi ser det som et forsøk på å sette soldatgrupper opp mot hverandre når slikt som dette skjer. Vi krever derfor økte bevilgninger nå. Også for innværende år har soldatene i disse leirene blitt snytt for de pengene de har krav på. Den totale søknad var i år på 81 300 kr. hvorav 22 900 kr. ble innvilget. Det er klart at det totale beløp som er bevilget er langt lavere enn hva vi har krav på selv ut fra 9 øre regelen. I tillegg er Trandum og Sessvoll leir delt slik at utgiftene i forbindelse med hensyn til velferdstilbud blir høyere enn for mange andre leire. Denne bevilgningspolitikken har blant annet ført til at vi i dag har bare to riksaviser og en lokalavis på vel 150 mann.

Vi ser dette som en klar forverring av våre kår. Samtidig som forsvaret legger ut nærmere 3 mill. kroner av arbeidsfolks skattepenger for å arrangere Grenaderløpet. Dette er sløseri med folks skattepenger for å arrangere verdens lengste skiløp. Vi soldater på Sessvoll og Trandum avviser slikt sløseri og krever at de nødvendige midler blir bevilget slik at vi får de velferdstilbudene vi har krav på.

Soldater ved Trandum og Sessvoll

VIETNAM-UKE

Vårens Vietnam-uke tegner til å bli den hittil største. Det er trykt et rekordopplag av For Vietnam. Det blir trykt rekordantall av løpesedler og det planlegges møter, demonstrasjoner, propagandaframstøt, innsamlinger og salgsaksjoner på flere steder enn noen gang tidligere. Vietnam-uka vil manifestere at det anti-imperialistiske solidaritetsarbeidet for Indo-Kinas folk er i framgang i Norge.

Uka har tre hovedparoler:

**USA-IMPERIALISMEN
UT AV INDO-KINA!**

**BRYT MED SAIGON –
ANERKJENN DRV OG PRR!**

**GÅ MED I DET
ANTI-IMPERIALISTISKE
FRONTARBEIDET I NORGE!**

Uka tar sikte på å reise en sterk opinion bak kravet om full amerikansk tilbaketrekking fra Indo-Kina. Likeledes ønsker vi en dialog med Arbeiderpartiet. Deres løfte om anerkjennelse av Nord-Vietnam var en gledelig ting og en virkelig støtte til det kjempende vietnamesiske folket. Neste naturlige skritt for å vise at de støtter folkets kamp må være å bryte med juntaen i Saigon og anerkjenne folkets regjering, PRR.

For å fremme våre krav trenger vi en bred Vietnam-opinion. Vi oppfordrer derfor alle anti-imperialister til å ta del i solidaritetskampen. Gå med i FNL-gruppa på hjemstedet ditt. Gi penger til Frigjøringsfondet. Reis Indo-Kinas sak i din organisasjon, fagforeninga, gymnas-samfunn e. l. Slutt opp om Vietnam-ukas arrangementer og kjøp og spre For Vietnam. (Vår adresse: Solkom, Boks 558 Sentrum, Oslo 1).

Solidaritetskomiteen
for Vietnam.

USA TAPER I INDO-KINA

Det som setter sitt preg på situasjonen i Indo-kina nå, er at de indo-kinesiske folkas kamp nok en gang har gjort USA's ønsker om militær seier til skamme. Invasjonen av Laos begynte optimistisk, men til og med Saigon-juntaens visepresident Cao Ky har stempla aksjonen som en fiasko og sløsing av menneskeliv. Situasjonen er ikke lysere for USA og deres medløpere i Kambodsja og Vietnam. I Kambodsja kontrollerer den Nasjonale Enhetsfronten 2/3 av landet, og den Nasjonale Samlingsregjering har et godt grep om utviklingen. I Sør-Vietnam er 3/4 av landet befridd, og den positive økonomiske og sosiale utvikling her tjener som bevis for at folkenes kamp mot de imperialistiske inntrengerne virkelig bærer frukter.

Det er i Indokina at imperialismens aggressive og krigerske natur tydeligst kommer til uttrykk nå i dag, men det er her det også kommer til uttrykk at den kan bekjempes. Folkenes motstandskamp har snytt USA for militære triumfer.

De stadige krigsutvidelser har tvert imot ført til en mer effektiv og samordna motstand både militært og politisk. USA's forsøk på å tilrive seg initiativet i krigen er gjort grundig til skamme. I stedet for å knekke motstanden, har USA måttet splitte opp sine kampstyrker til tre fronter. I Vietnam prøver de å knuse FNL, i Laos ledes motstanden av Laos Patriotiske Front og i Kambodsja dominerer nå Den Nasjonale Frigjøringsfront. At de tre landene har en felles fiende har fått utslag i den Indokinesiske Enhetsfronten som ble dannet for et år siden. Her gjøres det klart at samholdstanken må styrkes og at de tre landene vil utvikle det gode naboskap og støtte hverandre gjensidig i kampen mot USA og Deres medløpere. Parallelt med motstanden skal den pågående oppbygginga i hvert enkelt land foregå i samarbeidstankens ånd. Opprettelsen av vennskapskontakter mellom Sør- og Nordvietnam der ett distrikt i sør alltid har kontakt med ett i nord, er ett av de mange utslag av dette.

USA's nederlag i Laos betyr at den såkalte »vietnamiseringa» er blitt en fiasko. Nixon ville gjøre marionetteregimene sjølhjulpne og dermed spare amerikanske liv, men de greier seg ikke alene, og tilliten overfor USA er svekka. Det snakkes om full splittelse innen Saigon-juntaen. At imperialistene står så svakt til tross for enorme militære ressurser i ryggen, viser at det er mulig for små folk å stå imot en tilsynelatende overmektig fiende. Her er den internasjonale solidariteten av stor betydning. I Norge kan vi drive anti-imperialistisk arbeid gjennom Solkom der hovedopp-gava nå går på organisering for mer effektivt å bekjempe USA-imperialismen.

Et av de mange amerikanske helikoptre som ble skutt ned av Laos Patriotiske front

ANTI-IMPERIALISTER FORFØLGES ØKONOMISK

De seks anti-imperialistene, som i mai 1970 ble dømt for ruteknusing i den amerikanske ambassaden presses nå av staten.

Det var like etter USA's invasjon i Kambodsja i fjor at USA-ambassaden ble steinet og de seks arrestert. De ble senere dømt til 60 dagers ubetinget fengsel. Dette var harde straffer i forhold til liknende saker tidligere. Etter spesiell anmodning fra den amerikanske ambassaden ble de også påført erstatningsansvar og dømt til å betale ambassaden kr. 22 398,-. Alle de seks har nå sonet straffen. Beløpet til den amerikanske ambassaden er i mellomtiden dekket av staten etter vanlig internasjonal praksis.

Nå har departementet tatt skritt for å inn drive beløpet, og de seks har fått brev om å begynne å betale. (Departementets framstøt kom under regjeringen Borten). De krever i første omgang kr. 1000,- for første halvår 1971. Hvis det skal fortsette i samme takten skal altså staten presse de seks for penger i 11 år framover! De seks er alle arbeidere eller studenter med minimale eller ingen inntekter.

Aksjonen de seks ble dømt for var et ledd i den massive fordømmelsen og avskyen USA-imperialistene ble møtt med da de gikk til opptrapping av krigen i Vietnam ved å invadere Kambodsja. Utviklingen senere har vist at de griper til stadig mer ville og eventyrlige

tiltak etterhvert som de ser seg drevet på retrett av folkets resolute motstand. I 1971 har de heller ikke unnsatt seg for å invadere Laos ved hjelp av marionett-tropper understøttet av amerikansk luftmateriell. Samtidig ruller det stadig opp flere kjensgjerninger om USA's krigsforbrytelser i Vietnam.

På denne bakgrunn må en spørre om det er departementets og regjeringas alvorlige og veloverveide mening å presse de seks anti-imperialistene økonomisk i år etter år, bare for å tilfredsstille USA-imperialistene. Disse krigsforbryterne som i virkeligheten burde betale det vietnamesiske folket enorme summer i krigs- og skadeerstatninger for de lidelser de påfører det.

DNA-regjeringa har kunngjort at den vil gå inn for å anerkjenne Nord-Vietnam (Den Demokratiske Republikken Vietnam). Dette er et riktig standpunkt og et slag i ansiktet på USA-imperialismen. Mener da virkelig regjeringa Bratteli å fortsette linja som er trukket opp av Borten-regjeringa og presse de seks for pengene? Er det virkelig regjeringas linje å ta et riktig standpunkt utad til DRV, samtidig som den innad kriminaliserer og forfølger anti-imperialister som har inntatt et riktig standpunkt?

Nei til kriminalisering og økonomisk forfølgning av anti-imperialister!

For Vietnam

utgis av Solidaritetskomiteen for Vietnam, Boks 558 Sentrum, Oslo 1.

Fritt Norge

organ for Kampanjen Norge ut av NATO. Årsabonnement kr. 15 til postgirokonto 20 80 05.

Fritt Palestina

Organ for Palestinakomiteen i Norge; boks 107, Blindern, Oslo 3. Støtteabonnement kr. 20,-, postgiro 20 90 85.

Tyskland og norske monopolkapitalister

HVA SKJEDDE I 1940, OG HVA SKJER I DAG

I denne artikkelen tar vi for oss det første okkupasjonsåret i Norge og sammenligner forræderiet den gang med det forræderiet som skjer i dag. Hva kan vi lære av historia når det gjelder kampen mot EEC i dag? Vi finner at kampen mot EEC må være anti-kapitalistisk og anti-imperialistisk uten illusjoner om parlamentariske løsninger.

I 1940 ble Norge overfalt av Tyskland. I historiebøkene på skolen leser vi mye om den tapre motstandskampen mot tyskerne. Det framstilles som om både monopolkapitalen og det arbeidende folket helt fra overfallet stod samlet om å bekjempe tyskerne.

I virkeligheten gikk det lang tid før vi kan snakke om noen samlet nasjonal motstand mot nazistene. Først da de hadde vært utsatt for langvarig og sterkt press fra Hitler-regimet og den hjemlige lakeien, Vidkun Quisling, gikk borgerskapet inn i en nasjonal front mot tyskerne. Hjemmefronten ble f. eks. opprettet over ett år etter innmarsjen og det gikk lang tid før den fikk noen betydning. Og hele tiden under krigen var borgerskapets representanter i fronten nølende og vakkende i politikken overfor inntrengerne.

Det første okkupasjonsåret er ikke preget av nasjonal krig, men av samarbeid mellom monopolkapitalistene og tyskerne. På det økonomiske området gikk næringslivet til intimt samarbeid med tyskerne like etter invasjonen. 6 dager etter overfallet ble det opprettet et Administrasjonsråd som skulle hjelpe tyskerne med å få hjulene i gang i næringslivet. Det skjedde til tross for kraftige protester fra regjeringa og kongen som hadde flyktet til England. Administrasjonsrådet gikk fram i full forståelse med Tyskland og det hjemlige LO og NAF. Noe av det første rådet og LO/NAF gjorde, var å frarøve arbeiderne det siste dyrtidstillegget de hadde fått før invasjonen: 12-øres-tillegget. Dessuten ble det nedsatt en nemnd som skulle greie opp i næringslivet og høyne effektiviteten: Nemnda

for Industri og omsetning. På kort tid ble hele næringslivet omstilt til det tyske eksportmarkedet. Allerede i mai 1940 ble det sluttet omfattende varebytteavtaler med tyskerne.

Hvordan stod så Stortinget i dette bildet? Mens regjeringa flyktet til London var en god del stortingsmenn tilbake og partigruppene ble holdt intakt. Stortingsrepresentantene deltok aktivt i det raskt framadskridende økonomiske og politiske samarbeidet med tyskerne. Presidentskapet forhandlet om å oppgi den siste rest av nasjonal sjølstendighet. Og følgende skjedde: Presidentskapet sa seg enig i å avsette Englandsregjeringa, avsette kongen og opprette et Riksråd. Altså fullstendig nasjonal kapitulasjon overfor nazistene og en videreføring av de linjene som Administrasjonsrådet hadde fulgt.

Da Stortinget kom sammen etter kraftige protester fra det norske folket og etter det berømmelige «kongens nei», ble det valgt en litt mildere form for kapitulasjon. I Stortinget ble det flertall (75 mot 55 stemmer) ikke for å avsette, men for å suspendere kongen, noe som i realiteten betydde det samme.

Hvorfor er det viktig å trekke fram disse historiske erfaringene i dag? Fordi vi nå står overfor den samme stormakt med det samme imperialistiske mål, med de samme industriherrer som i 1940. Vest-Tyskland inntar i dag den dominerende stillingen i Europa nøyaktig som i 1940. Landet ønsker å erobre markedene i Øst-Europa og det er på god veg til å utkonkurrere England og Frankrike – nøyaktig som i 1940. Firmaet Krupp er en typisk

representant for det stortyske riket, i 1940 som i dag.

Men det er en vesentlig forskjell mellom Tyskland den gang og nå. I dag forgår markederobringen fredelig, det sluttes avtaler med Russland og Polen, det er ikke nødvendig å marsjere over grensen. Frankrike og Tyskland befinner seg innenfor EEC i fredelig kappestrid, i hvert fall foreløpig. Tyskland ser med blide øyne på at England banker på døra, det betyr et nytt marked og forsterket dominans. Mens Hitler brukte vold, bruker Brandt goodwill, men realiteten i politikken er den samme. Og det europeiske folket ble presset ned i elendighet under der Führer Hitler som det blir det under forbundskansler Brandt.

Går vi til forholdet Norge og Tyskland kan vi også her finne likhetspunkter mellom 1940 og i dag. Den forræderske politikken som blir ført fra norsk monopolkapital er i hovedtrekk den samme som i det første krigsåret, men i dag er politikken enda mer reservasjonsløs, fullstendig uten motforestillinger, p.g.a. Tysklands «fredelige» politikk. Tyske militære ledere stasjoneres i Norge, tyske ministre mottas med åpne armer og da særlig kansler Brandt som attpåtil snakker norsk og som kjenner Bratteli fra 30-årene.

Slik som i 1940 treffer de norske monopolkapitalistene tiltak med tanke på det tyskdominererte europeiske markedet. I 1940 ble arbeiderne frarøvet dyrtidstillegget for at næringslivet skulle styrke seg. I dag er metoden prisøkning, inndragning av kjøpekraft som det så fint heter, og derved forverring for det arbeidende folket. Slik som i 1940 er kapitalistene fullt villig til en rask omstilling til tyske behov. Varebytteavtalen i 1940 og integrasjon i EEC; Hitlers drøm om et Norge innlemmet i det tyske riket og perspektivene i Davignon og Werner-planen har de samme politiske konsekvenser. Og sist, men ikke minst, finner vi i 1940 som i 1971 et flertall av landets ledende politikere villig til å utøve et stortilt nasjonalt forræderi, oppgivelse av norsk suverenitet til fordel for tysk imperialisme.

Slik som i 1940 må det arbeidende folket ta skjeen i sin egen hånd og presse fram en bred motstand mot EEC. I disse «fredelige tider» kan vi ikke vente at storborgerskapet skal komme med i noen nasjonal front. Storborgerskapet er ikke utsatt for press og trusler fra et fascistisk Tyskland, men tvert i mot utsatt for smiger og lutter vennlighet fra et sosialdemokratisk Tyskland. Hovedmotsigelsen i Norge i dag går mellom monopolkapitalen og det arbeidende folket. Det nytter ikke å stole på noen parlamentariske løsninger eller stole på at borgerskapet skal overtale til nasjonale løsninger, slik den daglige lederen for Folkebevegelsen, Haugestad, synes å tro. Kampen mot EEC kan bare vinnes hvis vi innses monopolkapitalistenes iver etter samarbeid med de tyske imperialistene innses hvordan dette skader det arbeidende folket. Da ser vi videre at kampen må være anti-kapitalistisk og anti-imperialistisk.

Bildet viser fylkesmann Christensen i forhandlinger med Terbovens personlige stedfortreder, Hans Delbrugge, Christensen var formann i Administrasjonsrådet.

KLASSEKAMPEN I NORD-IRLAND

I disse dagar har den konservative Heath-regjeringa i London trua med å sette den nord-irske forfatninga ut av kraft, og overta alt styre sjøl. Årsaka er at imperialistane i London og lakeiane deira i Belfast held på å miste heilt taket på situasjonen i Nord-Irland, og klassekampen vinn stadig framover. Vi skal her gå litt inn på bakgrunnen for det som har skjedd.

Dei politiske krisene i Nord-Irland har oppstått av 4 økonomiske grunnar:

1. *Nord-Irland er ein koloni som er bunden til den britiske økonomien.* Nord-Irland er ein koloni fullt ut: 70 % av investeringane er britiske, og dei økonomiske avgjerdene blir tatt i London, ikkje i Belfast.

2. *Den britiske økonomien er i ein krisesituasjon.* Britisk industri er tilbakeleggande og har vanskar med varesalget på verdensmarknaden. Nord-Irland som er så nært knytta til Storbritannia, har dei same problema. Dei

foretrekte til jobbar, og har større sjanse til å skaffe seg hus.

Desse økonomiske kjensgjingane er langt på veg forklaringa på den politiske situasjonen i Nord-Irland. Det er Storbritannias alvorlige økonomiske kriser, som slår hardare ned på koloni-arbeidarane i Nord-Irland enn på arbeidarklassen heime, som har satt i gang den største masserørsla sidan Storbritannia la Ulster-provinsen under seg for 50 år sida. Katolikkane har vore dei som har vorø mest undertrykt, og dei dannar grunnlaget for

masserørsla. Mange protestantiske arbeidarar, særleg dei som er organisert i fagrørsla, har slutta seg til kampen for demokratiske rettar, for betre vilkår og mot politiets undertrykking.

Kampane blussa opp i Bogside, Belfast og i eit dusin andre nord-irske kommunar, og var resultatet av ein årelang kampanje. Kampanjen starta med fredelege marsjar for borgerrettar. Den slutta med svære massekampar som førte til at det blei sendt ein britisk okkupasjonsarme på nærmare 10 000 mann for å halde folket nede.

Nye taktikkar oppstod i dei rørsle fekk meir og meir massekarakter. Demonstrasjonane blei meir militante. Arbeidarar og fattige bønder som no slutta seg til rørsle, førte med seg den revolusjonære republikanske arven hos det irske folket. Dei politiske illusjonane frå borgerretts-rørsla begynte å forsvinne – illusjonane om at den britiske imperialistregjeringa er folkets venn, at ikkje-vald kan frigjere folk som blir halde nede med vald, eller at sosialisme kan byggast i eit land som er splitta og dominert av utanlandsk imperialism.

Britiske imperialist-soldatar ute på razzia, for å fukke nord-irske fridoms-kjemparar.

viktigaste industriane, skipsbygging- og tekstil-industrien, har det gått stadig fortare nedover med. Arbeidsløysa var i siste halvdel av 1970 på 8,4 %.

3. *Nord-irske arbeidarar blir særleg sterkt utbytta av Storbritannia.* Når britiske arbeidarar blir utbytta (får utbetalt mindre enn verdien på det de har produsert) blir koloni-arbeidarar »super-utbytta» (lønna enda dårlegare). Gjennomsnittleg tener ein nord-irsk arbeidar litt over halvparten av det ein britisk arbeidar tener og han har tre gonger større sjanse til å være arbeidslaus. Ein tredjedel av alle familiar har inntekter på mindre enn 10 pund i veka; tre fjerdedel har mindre enn 20 pund. Lave inntekter betyr lav levestandard. I halvparten av husa er det ikkje vannklosett, i femtekvart hus er det ikkje innlagt vatn.

4. *Protestantiske arbeidarar er litt mindre undertrykt enn katolske arbeidarar.* Tradisjonelle religiøse skilnader blir forsterka av arbeidskjøparane, som liker ein oppsplitta arbeidarklasse betre enn noe anna. Protestantar blir

GRUNNSIRKELEN I MARXISMEN-LENINISMEN

MAO TSETUNGS TENKNING

inneholder følgende bøker og hefter:

Marx/Engels: Det kommunistiske manifest	kr. 4.00
Mao Tsetung: I folkets tjeneste, Til Bethunes minne,	
Den dumme oldingen som flyttet bergene	kr. 0.25
Mao Tsetung: Bekjemp bokdyrkelsen, Forbedre våre studier	kr. 3.00
Mao Tsetung: Om motsigelsen	kr. 4.00
Josef Stalin: Den dialektiske og historiske materialismen	kr. 4.00
Lenin: Staten	kr. 2.50
Bo Gustafsson: Stemmeretten under kapitalismen,	
Det kommunistiske partiet	kr. 3.00
Statutter for SUF(m-l) (el. ML-gruppene el. KKP)	kr. 2.00
Sitater fra formann Mao	kr. 4.40
Marxismens politiske økonomi	kr. 4.00
Lin Piao: Beretning til KKP's 9. nasjonale kongress	
Et forslag til den internasjonale kommunistiske bevegelses generallinje.	
Leninisme eller sosialimperialisme.	
Studieplan	kr. 2.00

De forskjellige trykksakene kan bestilles hver for seg eller under ett. Komplet kostar sirkelen kr. 30.00 (pluss porto). Studiematerialet bestilles fra Klassekampens distribusjon, Boks 6159, Etterstad, Oslo 6. Postgiro 20 81 66.

Kulturarbeiderne og 1. mai

Våren 1970 tok arrangementskomiteen for Rød Front-toget 1. mai kontakt med en del kunstnere for å be om deres tilslutning til toget. En del av dem stilte opp. Forfatterne stilte under egne paroler (KULTURFONDET: FORLAGENE RIKERE FORFATTERNE FATTIGERE. STIPENDIENE IKKE ØKT SIDEN 1963 – VI KREVER KOMPENSASJON. SKIKKELIG ARBEIDSTIPEND TIL ALLE FORFATTERE). De gjorde dette utifra en erkjennelse av sin egen situasjon i dette samfunnet, for å vise at de hadde grunn til å kjempe og at deres kamp var lik den kampen som andre grupper i samfunnet fører mot kapitalen og for bedre og tryggere levevilkår.

Og nettop skribentene ble drevet ut i konflikt av statsbyråkratiet. Styret i NRK nektet å justere satser for utført arbeid, satser som sto fra 1962. De fem skribentorganisasjonene (forfattere, oversettere, barne- og ungdomslitteraturforfattere, revyforfattere, dramatikere) fikk en rekke støtteerklæringer fra andre kunstnerorganisasjoner både her i landet og fra andre land. Sjøl om boikotten ble ledet på en temmelig urutinert måte, gikk skribentene seirende ut av konflikten. Erfaringene fra denne boikotten viser at det nytter å gå sammen til kamp mot statsbyråkrati og kapital.

Men skribentene er ikke de eneste kunstnere som er kronisk underbetalt for sitt arbeid. Den kulturpolitikk som staten legger opp til, fører til at flertallet av kunstnerne strir med dårlig økonomi, og står i en utrygg arbeidssituasjon. Dette gjelder ballettdansere, skuespillere, sangere, musikere, bildende kunstnere, kritikere, filmfolk og andre som arbeider seriøst med kunstnerisk produksjon.

De som arbeider innenfor et av disse feltene vet at kunstnerens såkalte frihet er illusorisk. Kunstneren er til enhver tid underlagt den politikk som statsbyråkratiet og kapitalinstitusjonene legger opp til. Han må danse etter deres pipe skal han ha sjanse om å beholde levebrødet. Eventuelt sjølstendig kunstnerisk arbeid blir som oftest redusert til hobbyarbeid.

Nytter det for kulturarbeideren å ta kampen opp mot denne utviklingen? Han har ingen annen mulighet skal han bevare sitt yrkes egenart. Og denne kampen må føres på to fronter: For det første må han produsere en kunst som virkelig tar utgangspunkt i massenes liv. Skal han kunne gjøre dette, må han kjenne til hvordan folk har det til daglig og hva de er opptatt av. Han må skape en kunst som er folkelig i ordets beste forstand og i praksis vise at hans produkter kommer det breie lag av folket til gode. Han må bryte de barrierer som er skapt av kapitalens voktere og som sier at »vanlige folk ikke bryr seg om og ikke har greie på kunst». Alle som har daglig kontakt med folk vet at dette ikke er tilfelle. Tar kunsten utgangspunkt i folkets nære virkelighet vil der alltid være en umiddelbar kontakt. Og ut fra denne tanken kan kunstnerne stimulere til folkets kulturelle egenaktivitet. Samspillet mellom profesjonelle

kulturarbeidere og amatører kan gi kulturlivet verdifulle impulser og kan skape et mye breiere grunnlag for kunsten.

For det andre må kampen føres på den organisatoriske og faglige fronten. Kunstneren

må stille sine rettmessige krav mot det korporative samfunn og de må stå sammen om disse kravene. De må utgjøre en sammenveiset front mot den ekspropriering av arbeid uten skikkelig vederlag som i dag foregår, og ta kampen opp mot den utryggheten som disse yrkene har i et kapitalistisk samfunn av vår type. Dette er en kamp på lang sikt. Den forutsetter en sammenslutning av kunstnerorganisasjonene og en felles plattform for de aksjoner som må gjennomføres.

Dette er også en kamp på kortere sikt. Aksjoner nå kan manifestere den urett og misnøye som finnes blant kunstnerne og bidra til å knytte dem fastere sammen. Retningen for den langsiktige kampen må pekes ut i dag. Kunstnere kan vise på hvilken side de står på ved å delta i kulturarbeidernes gruppe i Rød Front 1. mai-tog i år. Parolene de skal gå under må diskuteres, men vi kan alt nå foreslå som arbeidsgrunnlag parolene fra Kulturutvalget i Studentersamfundets solidaritetsmøte med skribentene i Universitetets aula 5. mars:

ENHET MELLOM KULTURARBEIDERNE – LEGG OM STATENS KULTURPOLITIKK – SKIKKELIG VEDERLAG FOR ARBEID.

1.MAI PÅ KARL JOHAN

Det var her vi engang gikk
som den første lille klikk,
spyttet etter, geipet av og spottet.
Tenk å opptre som en tolk
for det gråe smalgangsfolk,
her på selve veien opp til slottet!
Og den røde klut vi svang,
og den stygge ræe sang –
fy, så frekt og gyselig og fjottet!

Men vi gikk, vi gikk nå lel,
for vi visste det så vel:
denne gaten har jo alltid med sin tunge
villet kverke alle dem
som har pekt på veien frem,
alt det nye, alt det gryende og unge.
Og vi tviholdt på vår sak
for vi visste godt at bak
skulde engang store massers fotslag runge.

Og vår tro var smittsom, den!
Vi kom stadig fler igjen.
Det var mer enn dagens sut
som bandt oss sammen.
Grå, det var vi visstnok, ja,
men det grå kan være bra
når der luer røde drømmer under hammen!

Rudolf Nilsen.

(Fra »Hverdagen». Utgitt 1929).

Derfor streiket sykepleierelevene

RASJONALISERING FØRER TIL UHOLDBARE ARBEIDSFORHOLD

I perspektivanalysen som staten har utarbeidet for utviklinga fram mot 1990, står det at: »Strukturendringa av helsevesenet må fortsette og helst påskyndes hvis tilbudet skal holdes på høyden kvalitativt og kvantitativt. Personalet må utnyttes fullt ut og unødige bruk av pengemidler må unngås.»

Bare disse to setningene sier mye om hvordan monopolkapitalen og dens statsapparat ser på helsevesenet.

Det vi merker av den strukturendringa som det snakkes om, er rasjonalisering. Vi ser f. eks. lite til utbygging av poliklinisk behandling og forbedring av helsemessig farlige arbeidsplasser. Et godt eksempel på

MANGELFULLT ARBEIDERVERN

er ulykken på Grubernes Sprængstoff-fabriker den 24. mars i år. Dette er den femte ulykken på 10 år; den tok sitt niende og tiende dødsoffer. Arbeiderne på fabrikken har blitt tilbudt tilsynelatende billige boliger, men deres innskudd er å risikere livet.

RASJONALISERINGA INNEN HELSESEKTOREN

går tilsynelatende først og fremst utover personalet, men den som egentlig er den skadelidende er pasienten som ikke får den behandling han har behov for. Da helsearbeiderne har for stort arbeidspress kan de ikke gi fullverdig behandling og pleie. Det ser ut som om staten mener at det er antallet behandla pasienter som betyr noe, hva slags behandlig bryr de seg mindre om.

I annen rekke går rasjonaliseringa ut over helsepersonalet, som med stadig stigende ar-

beidspress og lav lønn til slutt ikke orker mer, eller de opparbeider en likegyldighet overfor alt som har med syke å gjøre, som et forsøk på å beskytte seg selv mot utilfredsheten og følelsen av utilstrekkelighet.

SYKEPLEIERELEVENE

MERKER RASJONALISERINGA

De som føler dette sterkest er sykepleierelevene. Vi begynner utdannelsen med entusiasme og vilje til innsats fordi vi liker å arbeide med mennesker. I utdanningstida oppdager vi imidlertid at det vi lærer og det som blir venta av oss, er to vidt forskjellige ting. På skolen lærer vi hvordan vi skal behandle og pleie et sykt menneske for å oppnå best mulig resultat. På avdelinga består oppgavene våre i å stille flest mulig pasienter på kortest mulig tid, og dessuten skjema-utfylling. Medmenneskelig kontakt med pasienten forsvinner i arbeidsjaget. Mange elever greier ikke påkjeningen og slutter.

Arbeidspresset fører også til motsigelser mellom arbeidsgruppene på sykehuset. Et eksempel er en hjelpepleiers reaksjon på opplysningen fra sykepleierskolen om at hele neste elevkull på den avdelingen skulle ha fri 17. mai. Hjelpepleieren ble rasende fordi hun selv har måttet jobbe hver 17. mai i 5 år. Hennes irritasjon går ut over elever hun ennå ikke kjenner, i stedet for imot statens utilstrekkelige bevilgninger som resulterer i for få arbeidsfolk.

Som kjent slutter mange sykepleiere etter endt utdannelse. 14 000 offisielt godkjente sykepleiere er ikke i arbeid i dag. Årsaken kan bare være for hardt fysisk og psykisk arbeidspress som blir lønna med lusne 24 000 kr. i

året.

FOR LAVE BEVILGNINGER

Pliktåret på Rikshospitalet er et av statens såkalte »krisetiltak» for å rette på forholdene. Elevene holdes i alle fall i ett år på sykehuset og kan plasseres der det er størst behov for arbeidskraft. Resultatet er ofte dårlig motivering i arbeidet, og tiltaket kan bare vurderes som en dårlig og utilfredsstillende løsning.

Krisetiltak er egentlig en følge av at motsigelsen mellom monopolkapitalen og dens statsapparat på den ene sida og helsearbeiderne og det breie lag av folket på den andre sida, er blitt skjerpa p.g.a. utilfredsstillende behandling som følge av for stort arbeidspress, som igjen er en følge av for lave bevilgninger til helsesektoren.

Perspektivanalysen er i seg selv en motsigelse når den på den ene sida: »vil satse på mennesker av høyere kvalitet: med bedre legemlig, åndelig og sosial helse» (helse- og sosialvesenets viktigste oppgave er å være vedlikeholdsavdeling for skadd og nedslitt arbeidskraft; industrien trenger friske folk for å holde produksjonen på topp), og på den andre sida vil den drive helsestell med full utnyttelse av helsearbeiderne med lavest mulig investering. Dette presser fram rasjonaliseringa som ikke blir kompensert med høyere lønn, og som støter fra seg folk heller enn å trekke flere usysselsatte sykepleiere inn i arbeidet.

Helsearbeidere var med i demonstrasjonen i Oslo 12 mars i år. De gikk under paroler som klart uttrykte hvorfor helsearbeiderne går imot EEC og statens bevilgningspolitikk ut fra de arbeidsvilkårene de har.

SUF(m-l) om narkotika

SUF(m-l) har alltid hevdet at vi er imot bruk av narkotiske midler. Vi skal her forklare noen av grunnene for det. I forrige nummer av Røde Garde var det et leserbrev om artikkelen »narkotika-spørsmålet» som sto i TIL KAMP nr. 3. Leserbrevet tok på en bra måte opp hvordan det kapitalistiske samfunnet er den direkte eller indirekte årsak til at så mange ungdommer begynner å bruke narkotiske stoffer.

HVEM TJENER PÅ NARKOTIKAMISBRUKET?

De som tjener på narkotikamisbruket er i hvert fall ikke brukerne. Foruten den økonomiske utnyttinga de er utsatt for, blir de også ofte menneskelige vrak fordi stadig misbruk av narkotiske stoffer fører til at indre organer ødelegges. Men hvem tjener de virkelig store pengene på dette? De store partiene narkotika som i det siste året har blitt beslaglagt i Norden ble ikke kjøpt opp av smågutter. Det er kapitalsterke folk som snylter på det råtnede kapitalistiske systemet. Folk som har råd til å ta sjansen på at noen av forsendelsene blir beslaglagt fordi de har kapital nok til å sende så mange partier at fortjenesten likevel blir enorm.

I Norge ser det foreløpig ikke ut som det er virkelig store smuglere. Foreløpig har det som har kommet hit vært større eller mindre smuler fra de rikes bord, og opphavsmennene og mellomleddene har tjent seg rike underveis hit. Uten at vi skal benekte at de norske pusherne tjener grovt på sin innsats i den råtnede forretningen.

En annen ting som kjennetegner narkotika-handelen er at de virkelig store haiene sitter på sine kontorer som respektable storkapitalister og overlater til småfolk, ofte er de sjøl misbrukere, å ta alle riskene ved salget av stoffene. Resultatet blir da at de selgerne som politiet her i Norge griper, omtrent aldri kan lede til hovedmennene bak narkotikahandelen, og derfor kan som regel store fengselsstraffer for selgerne ikke stoppe utviklinga.

Enkelte borgere hyler opp om at selgerne skal ha livsvarig fengsel og brukerne strengere straffer for å få slutt på narkotikaproblemet. Salg av narkotiske stoffer er en råttne forretning som det må slås hardt ned på, men å sette f. eks. ungdomsnarkomane i fengsel når det de i første omgang har behov for er å få skikkelig legehjelp, viser at borgerskapet slår i blinde og ikke er i stand til å løse problemet.

BORGERSKAPETS »LØSNINGER»

Borgerskapet verken vil eller kan løse narkotikaproblemet. De famler i blinde fordi de ikke ser at årsakene ligger i det utbyttersamfunnet de sjøl priser i høye toner. Men borgerskapet er også redd for følgene et stadig narkotikamisbruk kan få for systemet. Det er store motsigelser innafør borgerskapet i denne saka. De kommer klart til uttrykk når det gjelder behandlingspolitikken. Behandlingsklinikken på Hov i Land har 36 ledige senger på grunn av statens sosialpolitikk. Narkomane

dør mens sykesenger står tomme fordi staten ikke er villig til å betale sykepleierne en lønn de kan leve av, ikke vil skaffe dem boliger, eller barnehager til ungene deres så de kan ta seg jobb.

Sykepleierelevens streik og demonstrasjoner mot tvunget pliktår er en begynnelse på motstanden mot statens rasjonaliseringstiltak. Staten vil sikre seg billig arbeidskraft som kan utnyttes til det ytterste. Denne rasjonaliseringa går ut over både sykepleierne og pasientene.

PROGRESSIVES HOLDNING TIL STOFFMISBRUKERE

En del m-l'ere og andre progressive har en tendens til å betrakte stoffmisbrukere som

Ikke fordøm snifferne

For ei tid sida snakka jeg med en av de »faste» gutta på Jernbanetorget. En av dem som har gått ute i månedsvis, kanskje årevis. For han er det bare en ting i verden som betyr noe, filla. Det å få seg en rus. Hasj har han ikke råd til, men det hender han får tak i sjøsyke-tabletter eller noen andre piller, og da forsvinner han helt bort fra verden.

Han er fra en bygd i en dal lengre nord. Faren hans mista arbeidet, og mora var sjuk. Faren ble nervøs og begynte etterhvert å drikke. Det ble ikke til å holde ut. Han reiste til en by og gikk på yrkesskolen, men orket ikke presset. Derfor gikk det videre til Oslo.

Nå ligger han ute om natta. Det er kaldt om vinteren. Politiet jager han når han finner seg et varmt sted. Stiller han seg opp etter veggen på T-banen, blir han jaget av politiet. Etterhvert har han blitt vant til å sove mens han går.

Men nå får han sove om dagen. Han har fått seg en venn i Oslo. En som han kan snakke med. En som ikke forfølger han. En som ikke spotter han, men som tar han som det han er.

fiender av folket. De hetser mot dem og kaller dem hippies, provos osv., og vil ikke snakke med dem eller ha noe med dem å gjøre. Dette er sjølsagt en gal måte å løse motsigelser i folket på. Masselinja er her som ellers den riktige metoden. Vi er kommunister fordi vi vil tjene folket. Vårt alternativ er aktiv klassekamp, kamp for å bedre folks kår, og på lengre sikt avskaffe kapitalens utbyttings-system. Vi vil løse motsigelsene kollektivt, ikke individuelt. Bare en løsning for hele arbeiderklassen vil legge grunnlaget for å løse individets problemer.

Det å prøve å løse motsigelser ved hjelp av bedøvende midler er en borgerlig tankegang fordi problemene da blir sett på isolert, som rent personlige problemer, når de i realiteten er klasseproblemer. Samtidig forsøker en å lure seg sjøl til å tro at motsigelsene blir borte bare en sjøl bedøver seg vekk, i stedet for, sammen med andre progressive, å ta kampen opp.

Vennen er en dame på over 60. Hun er vakt på et av byens offentlige toaletter. Når han kommer ned til henne får han sitte i et av avlukkene. Der kan han sitte i timesvis og sove med hodet i fanget. Når han våkner får han kaffe. Den betaler hun av den skarve lønna hun får av kommunen. Etterpå snakker de. Han føler at hun er et menneske som respekterer han.

Denne damen forstår at snifferen trenger hjelp. Hun forstår at pressehets og politifølgelse ikke får snifferen på rett kjøll, men gjør livet enda verre for ham. Hun føler solidaritet med ham. Hun tar ham for det han er, og kanskje kan hun bidra til at han kommer seg opp av skitten igjen.

Det er denne holdninga vi kan lære av denne damen. Vi kan lære at vi skal respektere snifferne for det de er. Vi skal snakke med dem som kamerater. Vi skal ikke hetse mot dem eller avvise dem som forfalne og utstøtte. Motsigelsen mellom oss progressive og snifferne er en motsigelse i folket. Det er en motsigelse som vi bare kan løse ved å diskutere med dem, snakke med dem, vise tålmo-

KLIPP & KOMMENTAR

LIBERTAS OG KLASSEKAMPEN

I bladet Familien og samfunnet nr. 1 – 71, som er utgitt av Libertas ved Opplysningsinstituttet for fritt næringsliv, er det mye interessant å lese. Av hensyn til plassen kan vi ikke ta opp alt i bladet, selv om vi nok kunne ha god lyst til det. Men som en liten smakebit skal vi sitere fra et avsnitt i bladet som har som tittel »Farvel til klassekampen». Libertas skriver: »Før var det to slags mennesker som var ansatt i industrien. Det var de som sto ved skrivepultene på kontoret med høy hvit snipp og som tok på seg stiv hatt når de gikk hjem til middag. Og det var de som arbeidet ute i selve fabrikkene i blå busserull med knapp i halsen, og som tok på seg skyggelue når de gikk hjem.

Denne forskjell er i ferd med å utviskes. Både arbeideren og funksjonæren går i dag med bløtt hatt – hvis de ikke er »barhodister» – og begge sitter mere enn de står. Ja, noen steder er utviklingen gått så langt at alle har samme arbeidstid og samme kantine. Men dette er ennå betraktet som meget »progressivt», og forskjellen mellom arbeider og funksjonær i midten av det 20. århundre vil kanskje sikre vår industri den samme oppmerksomhet i skolebøkene om 100 år som barnarbeidet på 1900-tallet har betydd for våre barns opplæring i industriproblemer.»

Her forsøker altså Libertas å gi inntrykk av at klassekampen i hovedsak står mellom arbeider og funksjonær, to grupper av samme klasse! Mens ikke et ord blir sagt om utviklingen av forholdet mellom arbeidstaker og arbeidskjøper. Dette er selvsagt helt bevisst forsøk på å underslå klassekampen i Norge. Det Libertas med dette indirekte bekrefter, er at det i det kapitalistiske Norge går mot bare to klasser som står mot hverandre, nemlig det arbeidende folket og monopolkapitalistene, og det er jo dette vi også har hevdet.

dighet og forståelse. Vi veit hva slags forhold som skaper »sniffeproblemet». Vi veit at det ikke er det »moralske forfallet i vår tid», eller en »motesak». Vi veit at årsakene er høyst konkrete ting, at rusgifter brukes for å døyve smerten ved å leve i et kapitalistisk samfunn, for å komme bort fra en beinhard og menneskefiendtlig virkelighet.

Derfor skal vi ikke fordømme snifferne eller støte dem bort fra oss. Men vi skal se på dem som det de er, nemlig klassefeller, kamerater som er gått en gal vei, men som vi skal vinne over til oss.

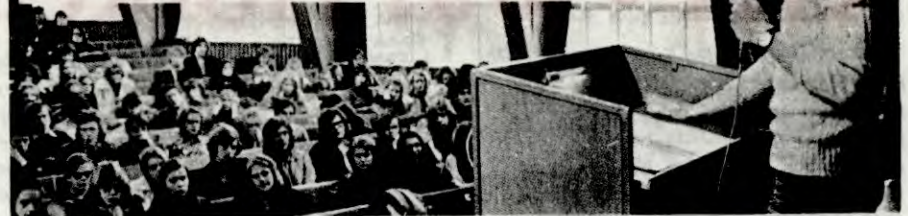
Kommunist

Vennskapssambandet Norge–Kina,

Normanns gt. 48 B, Oslo 6. Kontor-
tid onsdag 11–17 og fredag 9–13.

SOLIDARITET MED LÆRERNE

Skanstulls gymnasium i Stockholm var en av de første skolorna där eleverna solidariserade sig med lärarna. De beslöt att de under lockouten inte ska bedriva några självstudier i skolan. Sen dess har flera andra skolor tagit liknande beslut.

Som et ledd i den svenske regjeringens forsøk på å knuse de statsansattes streik, som Arbeiderbladet kalte »en luksusstreik», gikk den til det skritt å varsle lockout for mange av sine ansatte, som bl. a. innebar at lærerne måtte gå. Enkelte av elevene hevdet da at de måtte drive undervisningen selv, men dette ble klart vist tilbake av flertallet. Den beste måten å solidarisere seg med lærerne på og hjelpe dem i deres streik, var å sørge for at ingen undervisning ble drevet overhodet. Bildet viser et almannamøte ved Skanstull solidarisererte seg med lærerne.

DNC-FORBEREDELSE

Vår gamle kjenning Den norske Creditbank har en bankdirektør som kan mer enn å telle marxist-leninister. Bankdirektøren vet også hva som skal til for å forberede oss til EEC-medlemskap. Til alle dem som tviler på at vi må kjempe mot de overgangsordninger som monopolkapitalistene setter i verk på mange felter for å tilpasse Norge til EEC; les dette utdraget fra Johan Melanders leder i bladet »DnC-poenger». Lederen har tittelen: Norge og den monetære integrasjon i Europa:

»Vi må forberede oss i god tid

Kapitalbevegelsene er et annet emne. Europa vil vinne på en liberalisering av kapitalbevegelsene, med eller uten en utvikling av EEC. Prosessen har hittil vært langsom og

tempoet bør økes. Utviklingen av en monetær union vil i det minste skape et felles kapitalmarked innenfor EEC. Etter en overgangsperiode vil ansøkerlandene også få del i dette marked.

Her igjen bør vi begynne å forberede oss god tid i forveien. Den beste måten å gjøre dette på ville være at man gradvis øket mulighetene for at innenlandske investorer – banker, aksjeselskaper og privatpersoner – kunne investere i obligasjoner og aksjer utstedt innenfor fellesskapet. Og vice versa at det innenlandske marked ble tilpasset til en liberal praksis i forhold til investeringer fra EEC-innbyggere. På denne måten kunne de systematiske forskjeller gradvis bli eliminert.»

KKP – 50 år, forts.

landet ut »til massene». Tilsvarende med kulturrevolusjonen: Utover i 60-åra merket folket at mange ledere sto for en kapitalistisk og gal linje, men folket fant det vanskelig å ta opp kampen mot dette. KKP under ledelse av Mao Tsetung kunne, på bakgrunn av sin kontakt med folket, oppsummere forholdene, og ved å bruke marxismen-leninismen kunne de skjønne de dypere årsakene til at enkelte folk, også i partiet, gikk inn for kapitalisme. Denne analysen ble så ført ut blant folket som med partiets hjelp kunne ta opp effektiv kamp. Kort sagt viser Kinas eksempel følgende: For å føre klassekamp trenger arbeidere og bøndene i Kina et kommunistisk parti, og dette gjelder for kamp i samfunnet både før og etter den sosialistiske revolusjon.

Kan vi si at arbeiderne og bøndene i Norge også trenger et revolusjonært kommunistisk parti i kampen, eller er forholdene her helt forskjellige? Vi må selvsagt ikke blindt sammenlikne Kina og Norge. Men som i Kina er det i Norge hard klassekamp. Streiker, kamp for bedre lønns- og leveforhold, kamp mot EEC og dyrtid er alt kamp mot de mektige

fiendene til det arbeidende folket. Fienden er den norske monopolkapitalen, dens statsapparat og USA's, Vest-Tysklands og andre lands imperialisme. I dag står ikke den væpnede kampen for sosialisme på dagsordenen. Men både i dagens klassekamp i Norge, i væpnet revolusjon og i kamp i et sosialistisk Norge, må det norske folket ha et kommunistisk parti som ledelse. I dag finnes ikke et slikt parti i Norge, verken DNA, SF eller NKP kan lede folkets kamp. Derfor har SUF(m-l) og de andre marxist-leninistiske organisasjonene i Norge stilt seg som oppgave å danne dette kommunistiske partiet. Dette partiet dannes ved at marxist-leninistene studerer teorien for bedre å kunne analysere kampens situasjon. Videre må partiet ha røtter blant og tillit blant det arbeidende folket. Oppgaven er ikke en lettgjort sak, den krever hardt og seigt arbeid. Men for hele folkets kamp er det avgjørende nødvendig å få dannet dette partiet.

LENGE LEVE

KINAS KOMMUNISTISKE PARTII!

TA DEL I BYGGINGEN AV ET NORSK REVOLUSJONÆRT KOMMUNISTISK PARTII!

RØDE GARDE

Organ for Sosialistisk Ungdomsforbund
(Marxist-leninistene).

Ekspedisjonsadresse: Røde Garde, c/o
Klassekampens distribusjon, Boks 6159
Etterstad, Oslo 6.

Til:

KKP - 50 år i folkets tjeneste

I år er det 50 år siden Kinas Kommunistiske Parti ble stiftet. Sommeren 1921 kom 12 menn sammen i Shanghai som representanter for i alt 57 partimedlemmer over hele Kina. Partiet har i disse 50 år ledet det kinesiske folket i kampen mot mektige fiender. I de siste 21 år har partiet stått i spissen for folkets oppbygging av sosialismen.

I Norge har marxist-leninistene stilt seg oppgaven å danne et slikt kommunistisk parti. Trenger vi et slikt parti i Norge? Hva er det ved dette partiet som gjør at det er viktig å ha det? Disse spørsmål kan vi lettere besvare ved å studere historien til Kinas Kommunistiske Parti i disse 50 år, for å se hva partiet har oppnådd og hvorfor det har greid det.

kampen arbeiderne og bøndene hele tida førte. Denne ledelsen kunne ved at det fantes kommunister over hele landet få oversikt over hele situasjonen, og på grunnlag av det legge opp en politikk for hver del av Kina. Mot godseierne og imperialistenes enhet sto nå en sterk ledelse med tillit i folket.

b. KKP's medlemmer hadde et enhetlig og riktig politisk grunnlag: marxismen-leninismen. I klassekampen i andre land hadde folket der gjort viktige erfaringer i kampen mot alle slags undertrykkere. Disse erfaringene ble studert i KKP gjennom Marx', Engels', Lenins og Stalins oppsummeringer av kampen. Deretter tiltemplet partiet erfaringene på Kinas virkelighet.

partiledelsen led partiet et svært nederlag i 1927. Av 57 000 partimedlemmer, overlevde omlag 8000 fiendens myrderier. Men en del av partiet under ledelse av Mao Tsetung tok kampen opp på nytt. I året 1927 hadde fienden flere millioner soldater, fiendens parti hadde 5 millioner medlemmer og de hadde herredømmet over hele Kina. Likevel ledet KKP opprettelsen av et såkalt »revolusjonært baseområde» i fjellene mellom provinsene Hunan og Kiangsi. Her styrtet folket gods-eierne og tok makten selv. Men den røde hæren hadde bare få tusen dårlig bevæpnede soldater, lite mat og andre ressurser. Årsaken til at det likevel lyktes ligger i karakteren til et revolusjonært kommunistisk parti. Partiet brukte den vitenskapelige sosialismen, marxismen-leninismen, til å analysere situasjonen, slik som Mao Tsetung gjorde i artiklene »Hvordan kan rød politisk makt eksistere i Kina?» og »Kampen i Chingfang-fjellene». Ved å analysere utifra teorien og den konkrete virkelighet virket KKP som et ledende politisk senter for folkets kamp. Både den røde hær og partiet fulgte masselinja. Partimedlemmene og soldatene hjalp folket i arbeidet, de undersøkte og hjalp dem med problemer og søkte å tjene folket i alt. Slik ble massene trukket med i forsvaret av området, og det viste seg at folket var overmakten overlegen. Fra 1927 og helt fram til revolusjonen i 1949 var alltid noen deler av landet under ledelse av KKP. Fra å ha 57 medlemmer som spilte liten rolle i Kina i 1921, ledet KKP i 1949 en millionhær til endelig å knuse godseierne og imperialistenes makt. Etter grusom undertrykkelse og mislykte opprør i århundrer, kunne det kinesiske folket først knuse undertrykkerne og opprette sosialismen under ledelse av et kommunistisk parti.

I de siste 21 år har KKP ledet oppbygginga av sosialismen. En fast ledelse bygd på marxismen-leninismen som praktiserer masselinja er minst like viktig i kampen mot fienden etter revolusjonen. Fiendene er utenlandske imperialister og reaksjonære og innenlandske folk som kjemper for å innføre undertrykkelse på nytt.

Ett eksempel: I 1958 slo bøndene på en del kollektivbruk et sted i landet seg sammen og dannet Kinas første folkekommune, en politisk, økonomisk, militær og kulturell enhet på landsbygda. Denne politiske linja gikk »fra massene» og til partiledelsen i Peking. Mao Tsetung reiste selv til denne folkekommunen og undersøkte den. Så ble dette oppsummert og diskutert i partiet. Deretter gikk politikken om å opprette folkekommuner over hele

forts. side 31

HVA SKYLDTES DETTE?

a. Bondeopprørene tidligere hadde manglet en skikkelig ledelse, derfor hadde de lidd nederlag mot en organisert og sterk fiende.

I århundrer levde det kinesiske folket under hard undertrykkelse. En overklasse av gods-eiere, embetsmenn og adel stjal fruktene av folkets slit. Undertrykkelse skaper alltid motstand. Kinas historie er historien om utallige desperate og spontane bondeopprør. På midten av 1800-tallet ble omkring 30 millioner drept i undertrykkelsen av et slikt bondeopprør. I tillegg til de kinesiske undertrykkerne kom også engelske, tyske og andre imperialister som ville utplyndre landet. Kinesere over hele landet agiterte og organiserte seg mot fienden. Først i og med stiftelsen av Kinas Kommunistiske Parti (KKP) kom man noen vei.

KKP ble nettopp ledelsen for den klasse-

En soldat i Folkets hær studerer Mao Tsetungs tenkning sammen med en bonde. Studier er et viktig ledd i arbeidet med å drive sosialismen framover.

c. KKP fulgte masselinja i sitt arbeid, dvs. prinsippet for arbeidet var »fra massene til massene». Ved at partiet hadde kontakt med og tillit blant folket, skaffet det seg rede på folkets behov og interesser. Ved å ta utgangspunkt i andre lands erfaringer, marxismen-leninismen, oppsummerte og diskuterte partiet situasjonen. Deretter førte KKP en politisk linje ut til folket. Dette forholdet mellom folket og ledelsen sikret størst mulig slagkraft i kampen mot folkets fiender. Ofte gjorde KKP feil i sitt arbeid med å tillempe disse prinsippene. Men når partiet greide å legge opp en politikk grunnlagt på masselinja, vant de også fram.

På grunn av en feilslått politikk fra enkelte i